

भस्म करणारी अग्नी

जीवनाचा सुगंध की ज्वलंत यातना?

देयान डेलचेव्ह आणि केविन मुलींस

भस्म करणारी अग्नी "

जीवनाचा सुगंध की अग्निमय यातना?

डेयान डेलचेव्ह केविन

जे. मुलिनस

छापीलद्वारे

मे २०२०

सामग्री

"देवाकडून आग खाली आली".....	4
शब्द आणि निसर्गाचा आरसा.....	5
मनुष्य आणि पृथ्वी यांच्यातील नातं.....	7
पूर त्याच तत्वावर चालतो.....	9
कायद्याचा आरसा.....	13
क्रूसाचे प्रकटीकरण.....	17
देवाचा चेहरा लपवणे.....	18
न्याय.....	24
अग्नीचा दैवी नमुना.....	30
देवाचे प्रेम—जीवनाचा सुगंध की अग्नि माय यातना?.....	37
देवाचे तेजस्वी व्यक्तिमत्व.....	45
देवाकडून आग?.....	51
शिक्षेचे प्रमाण.....	59
निष्कर्ष.....	62

"देवाकडून आग खाली आली"

अनेक लोकांसाठी सहस्रत्राब्दी नंतर होणाऱ्या अग्निमय न्यायाचे वर्णन हे देव लोकांना मारतो याचा अंतिम अखंडनीय पुरावा आहे:

ती हजार वर्षे संपल्यावर सैतानाला कैदेतून बंधमुक्त करण्यात येईल; आणि तो 'पृथ्वीच्या चार कोपऱ्यांतील गोग' व 'मागोग' ह्या राष्ट्रांना ठकवण्यास व त्यांना लढण्यासाठी एकत्र करण्यास बाहेर येईल; त्यांची संख्या समुद्राच्या वाळूइतकी आहे. त्यांनी 'पृथ्वीच्या विस्तारावर' फिरून पवित्र जनांची छावणी व 'प्रिय' नगर वेढले; 'तेव्हा [देवापासून] स्वर्गातून अग्नी उतरला आणि त्याने' त्यांना 'खाऊन टाकले.' त्यांना ठकवणाऱ्या सैतानाला 'अग्नीच्या' व 'गंधकाच्या' सरोवरात टाकण्यात आले; त्यात ते श्वापद व खोटा संदेष्टा आहे; तेथे त्यांना रात्रंदिवस युगानुयुग पीडा भोगावी लागेल. प्रकटीकरण २०:७-१०

अशा कठीण मजकुराच्या संयोजनात पवित्र शास्त्राचे वरवरचे वाचन केल्याने, केवळ देव मारतो या कल्पनेकडे सहजपणे कोणीतरी वळू शकत नाही, तर नर्क कायमचा राहील असेही म्हणता येईल, कारण प्रकटीकरणाच्या आधी आपल्याला त्याच घटनेबद्दल खालील विधान आढळते:

त्यांच्या पीडेचा 'धूर युगानुयुग वर येतो;' आणि जे श्वापदाला व त्याच्या मूर्तीला नमन करतात त्यांना, आणि जो कोणी त्याच्या नावाची खूण धारण करून घेतो त्याला 'रात्रंदिवस' विश्रांती मिळत नाही." प्रकटीकरण १४:११

जेव्हा एखाद्या विशिष्ट विषयावरील सर्व शास्त्रवचने एकमताने येतात तेव्हाच आपण खात्री करू शकतो की आपला सिद्धांत सत्य आहे. अग्नीच्या तळ्यात दुष्टांचा थेट निर्वाहक म्हणून देवाला सादर करणाऱ्या व्याख्येतील सर्वात मोठा विरोधाभास म्हणजे येशू ख्रिस्ताचे जीवन. ख्रिस्त त्याच्या पित्याचे चरित्र पूर्णपणे प्रकट करण्यासाठी आला होता आणि जेव्हा आपण पृथ्वीवरील त्याच्या जीवनाकडे पाहतो तेव्हा आपल्याला निश्चितपणे कळू शकते की देव कसा आहे:

येशूने त्याला म्हटले : "फिलिप्पा, मी इतका काळ तुमच्याजवळ असूनही तू मला ओळखत नाहीस काय? ज्याने मला पाहिले आहे त्याने पित्याला पाहिले आहे; तर

‘आम्हांला पिता दाखवा’ असे तू कसे म्हणतोस? योहान १४:९

मी जातो तिकडचा मार्ग तुम्हांला ठाऊक आहे.” थोमा त्याला म्हणाला, “प्रभूजी, आपण कोठे जाता हे आम्हांला ठाऊक नाही; मग मार्ग आम्हांला कसा ठाऊक असणार?”

येशूने त्याला म्हटले, “मार्ग, सत्य व जीवन मीच आहे; माझ्या द्वारे आल्यावाचून पित्याकडे कोणी येत नाही. योहान १७:४, ६

जेव्हा ख्रिस्त पृथ्वीवर होता तेव्हा त्याने कोणालाही मारले नाही. प्रकटीकरण २० मध्ये कोणत्याही घटनेचे वर्णन केले आहे, ते देवाच्या पुत्राने पृथ्वीवर असताना त्याच्या पित्याला दिलेल्या प्रकटीकरणाच्या विरुद्ध असू शकत नाही. हे लक्षात ठेवून आपण प्रकटीकरण २०:७-१० मधील घटनांना कारणीभूत ठरणारे घटक तपासू, जसे की ते संपूर्ण बायबलमध्ये स्पष्ट केले आहेत.

शब्द आणि निसर्गाचा आरसा

शास्त्र आपल्याला सांगते की देवाने (१) त्याच्या शब्दाने जग निर्माण केले, (२) तो त्याच शब्दाने ते टिकवून ठेवत आहे आणि (३) हा शब्द त्याचा एकुलता एक पुत्र आहे: परमेश्वराच्या शब्दाने आकाश निर्माण झाले; त्याच्या मुखशवासाने आकाशातील सर्व सैन्य निर्माण झाले.

तो समुद्राची जले राशीसारखी एकवट करतो; महासागराचे निधी साठवतो. अखिल पृथ्वी परमेश्वराचे भय धरो; जगात राहणारे सर्व त्याचा धाक बाळगोत. कारण तो बोलला आणि अवघे झाले; त्याने आज्ञा केली आणि सर्वकाही स्थिर झाले स्तोत्र ३३:६, ९

सुरुवातीला शब्द होता, आणि शब्द देवाबरोबर होता, आणि शब्द देव होता. सुरुवातीला देवाबरोबर तोच होता. सर्वत्याच्याद्वारे सर्व काही निर्माण झाले; आणि जे काही निर्माण झाले ते त्याच्याशिवाय निर्माण झाले नाही. ... आणि शब्द देही झाला आणि आपल्यामध्ये राहिला, (आणि आम्ही त्याचे गौरव पाहिले, पित्याच्या एकुलत्या एका पुत्राचे गौरव, कृपा आणि सत्य यांनी परिपूर्ण. योहान १:१-३, १४

तो अदृश्य देवाचे प्रतिरूप आहे; तो सर्व उत्पत्तीत ज्येष्ठ आहे; कारण आकाशात व पृथ्वीवर असलेले, दृश्य व अदृश्य असलेले, राजे, अधिपती, सत्ताधीश किंवा अधिकारी असलेले, जे काही आहे ते सर्व त्याच्यामध्ये निर्माण झाले; सर्वकाही त्याच्या द्वारे व त्याच्यासाठी निर्माण झाले आहे; तो सर्वांच्या पूर्वीचा आहे व त्याच्यामध्ये सर्वकाही अस्तित्वात आहे.कलस्सैकर १:१५-१७

सर्व गोष्टी देवाच्या पुत्राद्वारे "समाविष्ट" असल्याने, याचा अर्थ असा की त्याशिवाय त्याच्या शक्तीचे सतत कार्य केल्यास संपूर्ण अराजकता निर्माण होईल. जगातील प्रत्येक गोष्ट देवाच्या वचनातील शक्तीने - आपल्या प्रभु येशू ख्रिस्ताने - टिकवली आहे. परंतु एक गोष्ट अशी आहे जी या शक्तीने टिकवून ठेवलेली व्यवस्था अस्थिर करू शकते आणि ती गोष्ट म्हणजे पाप:

तो म्हणाला, "तू हे काय केलेस? ऐक! तुझ्या भावाचे रक्त भूमीतून माझ्याकडे ओरड करत आहे. तर आता तुझ्या हातून तुझ्या भावाचे पडलेले रक्त प्राशन करण्यास ज्या भूमीने तोंड उघडले आहे, तिचा तुला शाप आहे; तू जमिनीची मशागत करशील तेव्हा ती ह्यापुढे तुला आपले सत्त्व देणार नाही, तू पृथ्वीवर परागंदा व भटकणारा होशील."उत्पत्ति ४:१०-१२

पृथ्वी अगदी रिक्त होईल, तिची लूट होईल; कारण परमेश्वर हे वचन बोलला आहे. पृथ्वी शोकाकुल व कृश झाली आहे; जग झुरून कृश झाले आहे; पृथ्वीवरील प्रतिष्ठित जन जर्जर झाले आहेत. पृथ्वी आपल्या रहिवाशांकडून भ्रष्ट झाली आहे, कारण त्यांनी नियमांचे उल्लंघन केले आहे, विधींचे अतिक्रमण केले आहे आणि सनातन करार मोडला आहे. ह्यास्तव पृथ्वी शापाने ग्रासली आहे, तिचे रहिवासी पापाचे फळ भोगत आहेत; पृथ्वीचे

रहिवासी जळून भस्म झाले आहेत, मानव थोडेच उरले आहेत. यशया २४:३-६

मनुष्य आणि पृथ्वी यांच्यातील नातं

लक्षात घ्या की काईनने त्याच्या भावाच्या हत्येमुळे आलेल्या शापात निर्जीव प्रकृतीचा समावेश होता. याचे कारण असे की, पृथ्वीवरील सृष्टीचा प्रमुख (सत्ताधारी) म्हणून आदाम निसर्गाशी एका दैवी नमुन्याच्या संबंधात होता:

मग देव बोलला, “आपल्या प्रतिरूपाचा व आपल्याशी सदृश असा मनुष्य आपण करू; समुद्रातील मासे, आकाशातील पक्षी, ग्रामपशू, अवघी पृथ्वी आणि पृथ्वीवर रांगणारे सर्व प्राणी ह्यांवर ते सत्ता चालवतील.²⁸ देवाने त्यांना आशीर्वाद दिला; देव त्यांना म्हणाला, “फलद्रूप व्हा, बहुगुणित व्हा, पृथ्वी व्यापून टाका व ती सत्तेखाली आणा; समुद्रातील मासे, आकाशातील पक्षी व पृथ्वीवर संचार करणारे सर्व प्राणी ह्यांवर सत्ता चालवा. उत्पत्ति १:२६, २८

आदाम पडल्यानंतर, पृथ्वी आणि त्यातील प्रत्येक गोष्ट देवाविरुद्धच्या त्याच्या बंडाचे प्रतिबिंब पडू लागली. प्राण्यांच्या अत्याचाराच्या आणि विषारी तणांच्या वनस्पतींच्या घटनेचे हे स्पष्टीकरण देते:

आदामाला तो म्हणाला, “तू आपल्या स्त्रीचे ऐकलेस आणि ज्या झाडाचे फळ खाऊ नकोस म्हणून मी तुला आज्ञा केली होती त्याचे फळ तू खाल्लेस; म्हणून तुझ्यामुळे भूमीला शाप आला आहे; तू आयुष्यभर कष्ट करून तिचा उपज खाशील; ती तुला काटे व कुसळे देईल; तू शेतातले पीक खाशील; उत्पत्ति ३:१७, १८

दैवी नमुन्यात पृथ्वी आणि त्यावरील सर्व काही माणसाचा आरसा आहे. देवाने हे यासाठी केले जेणेकरून मनुष्य निसर्गातील घटनांकडे पाहू शकेल आणि पापामुळे देवाशी आणि नीतिमत्तेशी असलेल्या त्याच्या नातेसंबंधात काहीतरी चूक आहे हे ओळखू शकेल. निसर्गातील गोंधळ ही माणसाच्या मानसिकतेतील गोंधळ प्रकटीकरण होते, जेणेकरून मनुष्याला समस्या आहे हे ओळखण्यास आणि नंतर पश्चात्ताप करण्यास मदत करण्यासाठी दृश्यमान मदत मिळेल (आपल्या शरीरात वेदनांप्रमाणेच, जेव्हा आपण दुखावतो तेव्हा आपल्याला काहीतरी चूक आहे हे कळते). जर मनुष्य देवाशी सुसंगत असेल, तर पृथ्वी देखील चांगले फळ देऊन ते प्रतिबिंबित करेल. म्हणूनच, जेव्हा इस्राएलच्या सभोवतालच्या राष्ट्रांनी त्यांच्या मूर्तिपूजेत राहण्याचा आग्रह धरला, तेव्हा त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या बंडाचे पुढील प्रतिबिंब ते ज्या पृथ्वीवर राहत होते त्या पृथ्वीवरून परत मिळाले:

त्यांचा देशही भ्रष्ट झाला आहे, म्हणून त्यांच्या दुष्टतेमुळे मी त्यांचा समाचार घेत आहे व तो देश आपल्या रहिवाशांचा त्याग करित आहे..²⁸ तुमच्या पूर्वीच्या राष्ट्रांचा जसा ह्या देशाने त्याग केला तसा तुम्ही देश भ्रष्ट केल्यास तुमचाही त्याने त्याग करू नये. लेवीय १८:२५, २८

देवाच्या शत्रूने त्यावर काय पेरले होते ते देखील पृथ्वी प्रकट करते:

तेव्हा घरधन्याच्या दासांनी येऊन त्याला म्हटले, ‘महाराज, आपण आपल्या शेतामध्ये चांगले बी पेरले ना? तर मग त्यात निदण कोठून आले?’

तो त्यांना म्हणाला, ‘हे काम कोणा वैन्याचे आहे.’ दासांनी त्याला म्हटले, ‘तर आम्ही जाऊन ते जमा करावे अशी आपली इच्छा आहे काय?’ मत्तय १३:२७, २८

प्रभूच्या शेतातील शत्रू सैतान होता, ज्याने आपल्या पहिल्या पालकांच्या पतनानंतर आपल्या जगावर मालकी हक्क सांगितला:

एक दिवस असा आला की त्या दिवशी देवपुत्र परमेश्वरापुढे येऊन उभे राहिले, व त्यांच्यामध्ये सैतानही आला. परमेश्वर सैतानाला म्हणाला, “तू आता कोठून आलास?”

सैतानाने परमेश्वराला उत्तर दिले, “मी पृथ्वीवर इकडेतिकडे हिंडूनफिरून आलो आहे.”
ईयोब १:६, ७

मग सैतानाने त्याला उंचावर नेऊन त्याला जगातील सर्व राज्ये एका क्षणात दाखवली;
आणि त्याला म्हटले, “ह्यांच्यावरचा सर्व अधिकार व ह्यांचे वैभव मी तुला देईन, कारण हे
मला सोपवून दिले आहे व माझ्या मनास येईल त्याला मी हे देतो. म्हणून तू मला नमन
करशील तर हे सर्व तुझे होईल.” लूक ४:५-७

ह्यापुढे मी तुमच्याबरोबर फार बोलणार नाही, कारण जगाचा अधिकारी येतो; तरी
माझ्यावर त्याची काही सत्ता नाही; योहान १४:३०

म्हणून आदामाच्या पतनाच्या दिवसांपासून पृथ्वी त्याच्या नवीन मालकाच्या,
सैतानाच्या प्रभावाद्वारे देवाविरुद्धच्या बंडाच्या आदमाच्या स्वभावाचे प्रतिबिंब
पाडते.

पूर त्याच तत्वावर चालतो

जर ख्रिस्ताद्वारे देवाची कृपा नसती तर सैतानाने त्याच्या सर्व प्रजेचा नाश केला
असता. जेव्हा लोक त्याच्या तत्वज्ञानाचे - पापाचे - माध्यम बनतात तेव्हाच सैतान

त्यांचा फायदा घेतो. अशाप्रकारे जलप्रलयापूर्वीच्या काळात, त्याला आनंद झाला की मानवजातीने त्याचे चारित्र्य प्रतिबिंबित केले. लोक इतके एकत्र आले आणि त्यांच्या पापांमध्ये स्वतःला सिद्ध केले की यामुळे संपूर्ण जगात ख्रिस्तामध्ये देवाची टिकवून ठेवणारी शक्ती मागे पडली:

उतेव्हा परमेश्वर म्हणाला, “मनुष्य भ्रांत झाल्यामुळे माझ्या आत्म्याची त्याच्या ठायी सर्वकाळ सत्ता राहणार नाही; तो देहधारी आहे; तथापि मी त्याला एकशे वीस वर्षांचा काळ देईन.” उत्पत्ति ६:३

जलप्रलयापूर्वीचे लोक नोहाद्वारे देवाच्या दयाळू आमंत्रणाला नाकारत होते आणि ख्रिस्ताच्या विनवणी करणाऱ्या आत्म्याला नाकारत होते. देवाने भविष्य केले होते की, दुष्टतेत खोलवर जाण्याच्या या वेगाने, १२० वर्षांनंतर लोक स्वतःमध्ये ख्रिस्ताला पूर्णपणे वधस्तंभावर खिळतील आणि अशा प्रकारे ख्रिस्तामध्ये देवाची टिकवणारी शक्ती काढून टाकली जाईल/वधस्तंभावर खिळली जाईल आणि पृथ्वीला पूर्णपणे त्यांच्या पाडण्याचे स्वरूप प्रकट करा:

कारण ते हे बुद्धिपुरस्सर विसरतात की, पूर्वी देवाच्या शब्दाने आकाश आणि पाण्यातून पाण्याच्या योगे घडलेली अशी पृथ्वी ही झाली; त्याच्या योगे तेव्हाच्या जगाचा पाण्याने बुडून नाश झाला; पण आताचे आकाश व पृथ्वी ही त्याच शब्दाने अग्नीसाठी राखलेली आहेत; म्हणजे न्यायनिवाड्याचा व भक्तिहीन लोकांच्या नाशाचा दिवस येईपर्यंत राखून ठेवलेली आहेत. २ पेत्र ३:५-७

जलप्रलय पूर्वीच्या लोकांना हे माहित नव्हते की ख्रिस्ताची शक्ती ही जगाच्या घटकांना एकत्रित करणारी शक्ती आहे. त्यांना वाटले की निसर्गाच्या प्रक्रिया निसर्गात असलेल्या एका अंतर्निहित शक्तीने टिकून आहेत आणि म्हणूनच येणाऱ्या जलप्रलयाबद्दल नोहाचा इशारा त्यांना तर्कहीन वाटला. परंतु, पवित्र शास्त्र आपल्याला सांगते की सर्वकाही टिकवून ठेवणारी शक्ती म्हणजे ख्रिस्त - देवाचे जिवंत वचन. येथे पेत्र दाखवतो की पाण्याचा पूर आणणारी हीच प्रक्रिया सहस्रकानंतर अग्निमय पूर

आणेल आणि जसे पहिले देवाच्या जिवंत वचनाच्या क्रूसावर चढवल्यामुळे झाले होते, तसेच नंतरचे देखील त्याच प्रक्रियेमुळे होईल. ख्रिस्ताच्या विनंतीला पूर्णपणे नकार देऊन लोकांची अंतःकरणे पूर्णपणे कठोर झाली होती; त्याच्या आत्म्याला त्यांचा शेवटचा प्रतिसाद म्हणजे त्याला मारण्याचा प्रयत्न करणे होते.. जलप्रलयापूर्वी जगलेल्या लोकांच्या पापांद्वारे देवाच्या आत्म्याला बाहेर काढणे (बुडवणे) हे त्या पुराचे कारण होते:

ज्या मार्गाने दुर्जन गेले त्याच प्राचीन मार्गाने तू जाणार काय? ते अकाली उच्छेद पावले, त्यांच्या पायाखालच्या भूमीचे विरघळून पाणी झाले; ते देवाला म्हणाले, 'तू आमच्यापासून दूर हो; सर्वसमर्थ आमचे काय करणार?' ईयोब २२:१५-१७

उत्पत्ति ६ चे काळजीपूर्वक वाचन केल्याने हे स्पष्ट होते: मग देव नोहाला म्हणाला, "सर्व प्राण्यांचा अंत करण्याचे माझ्या मनात आले आहे, कारण त्यांच्यामुळे पृथ्वीवर जाचजुलूम माजला आहे. पाहा, मी पृथ्वीसह त्यांचा नाश करीन. तू आपल्यासाठी गोफेर लाकडाचे तारू कर; त्या तारवात कोठड्या कर आणि त्याला आतून व बाहेरून डांबर लाव. उत्पत्ति ६:१३, १४

जर आपण स्ट्रॉंगच्या कॉन्कॉर्डन्समधील हिब्रू भाषेतील "नाश करा" या शब्दाचे परीक्षण केले तर आपल्याला आढळेल की त्याचा अर्थ असा आहे: H ७८४३: एक आदिम मूळ; क्षय होणे, म्हणजेच (कारणात्मक) नाश (शब्दशः किंवा लाक्षणिक अर्थाने) -- मारणे, टाकून देणे, भ्रष्ट करणे (-er, वस्तू), नष्ट करणे (-er, -उपक्रम), गमावणे, मारणे, नष्ट होणे, सांडणे, बिघडवणे, X पूर्णपणे, वाया घालवणे (-r). तेराव्या वाचनाच्या आधीच्या वाचनामध्ये हाच शब्द वापरला आहे:

त्या काळी देवाच्या दृष्टीने पृथ्वी भ्रष्ट झाली होती; ती जाचजुलमांनी भरली होती. देवाने पृथ्वीकडे अवलोकन केले तर पाहा, ती भ्रष्ट होती; कारण पृथ्वीवरील सर्व प्राणिमात्रांनी आपली चालचलणूक बिघडवली होती.. उत्पत्ति ६:११,१२

जर आपण "नाश " हा शब्द वापरला, जो अनुवादकांनी उत्पत्ती ६:१३ मध्ये त्याच हिब्रू शब्दासाठी वापरला होता, तर माहिती खालीलप्रमाणे असेल: देवासमोर पृथ्वीचा नाश झाला होता आणि ती हिंसाचाराने भरली होती. देवाने पृथ्वीकडे पाहिले आणि ती नष्ट झाली होती; कारण पृथ्वीवरील सर्व प्राण्यांनी आपला मार्ग बिघडवला होता. उत्पत्ति ६:११-१२

पृथ्वी स्वतःच माणसांच्या अनैतिकतेने आणि हिंसाचाराने रंगलेली होती, आणि म्हणूनच देवाने पाहिले की तिच्या शेवटच्या टप्प्यात पृथ्वी माणसाच्या बंडखोरीला व्यक्त करेल. पृथ्वीने तिच्या पापी रहिवाशांप्रमाणे तिच्या शत्रूंविरुद्ध सूड उगवून प्रतिक्रिया दिली, कारण ती नैसर्गिकरित्या "तिच्या रहिवाशांना हाकलून लावते" आणि त्यांचा नाश करते (पुन्हा पहा, लेवीय १८:२५-२८).

म्हणूनच येशूने त्याच्या पृथ्वीवरील जीवनाच्या काळात लोकांना म्हटले:

आणि जो कोणी माझी वचने ऐकतो पण ती पाळत नाही त्याचा न्याय मी करत नाही; कारण मी जगाचा न्याय करण्यासाठी नव्हे, तर जगाचे तारण करण्यासाठी आलो आहे. जो माझा अव्हेर करतो व माझ्या वचनांचा स्वीकार करत नाही त्याचा न्याय करणारे कोणी आहे; जे वचन मी सांगितले, तेच शेवटल्या दिवशी त्याचा न्याय करील. योहान १२:४७, ४८

येथे येशू स्वतःला त्याच्यामध्ये कार्य करणाऱ्या न्यायाच्या कार्यापासून वेगळे करत त्याचे वचन, जे "सर्व काही टिकवून ठेवते" (इब्री १:३), एक स्वतंत्र आणि निष्पक्ष मध्यस्थ आहे हे दाखविण्यासाठी वचन जे माणसांच्या दुष्टतेचे प्रतिबिंब पाडते आणि जेव्हा ते पश्चात्ताप करण्यास नकार देतात तेव्हा त्यांना शिक्षा करते. यामुळे, जेव्हा ख्रिस्त दुसऱ्यांदा परत येतो तेव्हा त्याचे प्रतिनिधित्व खालील प्रकारे केले जाते:

नंतर मी स्वर्ग उघडलेला पाहिला', तो पाहा, एक पांढरा घोडा आणि विश्वसनीय व सत्य असा म्हटलेला एक स्वार त्याच्यावर बसलेला मला दिसला. 'तो नीतीने न्यायनिवाडा करतो' व लढतो.

'त्याचे डोळे अग्नीच्या' ज्वालेसारखे व त्याच्या डोक्यावर पुष्कळ मुकुट होते; त्याच्यावर एक नाव लिहिलेले आहे; ते त्याच्यावाचून कुणालाही कळत नाही. रक्तात बुचकळलेले वस्त्र त्याने अंगावर घेतले होते; आणिदेवाचा शब्द हे नाव त्याला देण्यात आले होते; स्वर्गातील सैन्ये पांढऱ्या घोड्यांवर बसून पांढरी व शुद्ध अशी तागाची तलम वस्त्रे अंगावर घालून त्याच्यामागे चालत होती. त्याने 'राष्ट्रांना मारावे' म्हणून त्याच्या 'तोंडातून तीक्ष्ण धारेची' तलवार निघते; तो 'त्यांच्यावर लोखंडी दंडाने अधिकार गाजवील'; आणि सर्वसमर्थ देव ह्याच्या तीव्र क्रोधरूपी द्राक्षारसाचे 'कुंड तो तुडवतो.' प्रकटीकरण १९:११-१५

कायद्याचा आरसा

येशू त्याच्या पित्याच्या चारित्र्यचे प्रतिनिधी म्हणून परत येतो. देवाचे जिवंत वचन म्हणून, तो देवाच्या प्रेमाच्या नियमाच्या तत्वांना आपल्या अंगी धारण करतो. परंतु हेच प्रेम जे सर्व पश्चात्तापी पाप्यांना वाचवण्यात कार्य करते, त्याच वेळी ते दुष्टांमध्ये "घातक सुगंध" किंवा "सुगंध" बनते:

जो देव आम्हांला सर्वदा ख्रिस्ताच्या ठायी जयोत्सवाने नेतो, आणि सर्व ठिकाणी आमच्या द्वारे आपल्याविषयीच्या ज्ञानाचा परिमल प्रकट करतो, त्याची स्तुती असो. तारणप्राप्ती होत असलेले आणि नाश होत असलेले अशा लोकांसंबंधाने आम्ही देवाला संतोषदायक असा ख्रिस्ताचा परिमल आहोत; एकाला मृत्यूचा मरणसूचक गंध, आणि एकाला जीवनाचा जीवनसूचक गंध आहोत. हे कार्य करण्यास कोण लायक आहे? २ करिंथकर २:१४-१६

नीतिमानांसाठी जीवन देणारे देवाचे प्रेम दुष्टांसाठी प्राणघातक आहे. प्रेम त्याचे गुण बदलत नाही; ते दोन्ही वर्गांच्या लोकांसाठी सारखेच सुगंध आहे, परंतु त्याचा परिणाम तो कोणत्या प्रकारचा व्यक्ती आहे यावर अवलंबून असतो. प्रकट होतं . ही प्रक्रिया या वस्तुस्थितीद्वारे स्पष्ट केली आहे की जेव्हा दुष्ट लोक देवाला त्याच्या अस्तित्वाच्या प्रकाशात पाहतात - पूर्ण निःस्वार्थ प्रेम - तेव्हा त्यांची पापे त्यांच्या वास्तविक विशालतेत प्रकट होतात; सत्याच्या शुद्ध प्रकाशाने त्यांची स्वतःची फसवणूक वाहून जाते आणि अशा प्रकारे पापाचे घातक परिणाम त्यांच्यावर पडतात, जे पुष्टी करतात की "पापाचे वेतन मृत्यू आहे" (रोम ६:२३). जर देव त्या मृत्यूचा स्रोत असता, तर वचनात असे म्हटले पाहिजे की पापासाठी देवाचे वेतन मृत्यू आहे. परंतु देव मृत्यूचा स्रोत नाही. म्हणून पापाला दुष्टांना जाळून टाकण्याची परवानगी देऊन, मृत्यू स्वतःच अस्तित्वात नाहीसा होतो:

तेव्हा मरण व अधोलोक हे अग्नीच्या सरोवरात टाकले गेले. अग्नीचे सरोवर हे दुसरे मरण होय.. प्रकटीकरण २०:१४

जर देव या न्यायाचा थेट शिक्षा देणारा असता तर देवामध्ये मृत्यू अमर होईल. तरीही आपल्याला माहित आहे की आपल्या स्वर्गीय पित्यामध्ये अजिबात अंधार नाही: प्रत्येक उत्तम देणगी आणि प्रत्येक परिपूर्ण देणगी वरून येते आणि प्रकाशाच्या पित्यापासून येते, ज्याच्याजवळ अस्थिरता नाही, किंवा वळणाची सावली नाही. याकोब १:१७

म्हणून आम्ही त्याच्याकडून ऐकलेला संदेश हा आहे की, देव प्रकाश आहे आणि त्याच्यामध्ये मुळीच अंधार नाही. १ योहान १:५

सृष्टी पापाला कशी प्रतिक्रिया देते हे मानवांना समजणे इतके कठीण का आहे, म्हणून देवाला विनाशक म्हणून गैरसमज का होतो? कारण आपण स्वतः ख्रिस्ताच्या मनाशिवाय, लहान विनाशक आहोत, आपल्या शारीरिक पिता सैतानाच्या प्रतिमेत

बनलेले आहोत, जो विनाशक आहे (योहान ८:४४, प्रकटीकरण ९:११). आपण कायदा आणि नियम पाळणारा पाहतो आणि आरशात आपला स्वतःचा चेहरा पाहतो:

कारण जर कोणी वचन नुसते ऐकून घेतो व त्याप्रमाणे आचरण करत नाही, तर तो आरशात आपले शारीरिक मुख पाहणाऱ्या माणसासारखा आहे; याकोब १:२३

कायद्याच्या प्रतिबिंबित गुणधर्माबाबत शास्त्रात अनेक उदाहरणे दिली आहेत. जेव्हा येशूच्या शिष्यांनी वांशिक असहिष्णुतेचे राष्ट्रीय पाप स्वतःमध्ये ठेवले तेव्हा त्याने अशा प्रक्रियेच्या विकासाची परवानगी दिली:

नंतर येशू तेथून निघून सोर व सीदोन हया भागात गेला. आणि पाहा, त्या भागातील एक कनानी बाई येऊन मोठ्याने म्हणू लागली, “अहो प्रभूजी, दाविदाचे पुत्र, माझ्यावर दया करा. माझी मुलगी भुताने फारच जर्जर केली आहे.” तरी त्याने तिला एका शब्दानेही उत्तर दिले नाही. तेव्हा त्याच्या शिष्यांनी जवळ येऊन त्याला विनंती केली, “तिला पाठवून द्या; कारण ती आमच्यामागून ओरडत येत आहे.” त्याने उत्तर दिले, “इस्राएलाच्या घराण्यातील हरवलेल्या मेंढरांखेरीज इतर कोणाकडे मला पाठवलेले नाही.” तेव्हा ती येऊन त्याच्या पाया पडून म्हणाली, “प्रभूजी, मला साहाय्य करा.” त्याने उत्तर दिले, “मुलांची भाकर घेऊन ती घरच्या कुत्र्यांना घालणे हे ठीक नाही!” तिने म्हटले, “खरेच, प्रभूजी; तरी घरची कुत्रीही आपल्या धन्यांच्या मेजावरून पडलेला चुरा खातात.” तेव्हा येशूने तिला उत्तर दिले, “बाई, तुझा विश्वास मोठा, तुझी इच्छा सफळ होवो.” आणि त्याच घटकेस तिची मुलगी बरी झाली.

मत्तय १५:२१-२८

या परिस्थितीत, देवाचे जिवंत नियम देवाचे वचन या नात्याने, येशूने त्याच्या शिष्यांची वांशिक असहिष्णुता त्यांच्याकडे परत प्रतिबिंबित केली जेणेकरून तो त्यांना त्यांचे पाप पाहण्यास मदत करू शकेल आणि सिदोनमधील त्या स्त्रीच्या विश्वासाची परीक्षा घेऊ शकेल जिला एका यहूदी राजा विरुद्धच्या तिच्या स्वतःच्या पूर्वग्रहांवर मात करायची होती. आपण पाहू शकतो की या प्रकरणात नियमशास्त्र देवाचे खरे स्वरूप प्रतिबिंबित करत नव्हते, तर शिष्यांच्या पापी विचारांचे प्रतिबिंबित करत होते, कारण शिष्य नियमशास्त्र ऐकत होते आणि तसे आचरण करत नव्हते:

वचनाप्रमाणे आचरण करणारे असा, केवळ ऐकणारे असू नका; अशाने तुम्ही स्वतःची फसवणूक करता. कारण जर कोणी वचन नुसते ऐकून घेतो व त्याप्रमाणे आचरण करत नाही, तर तो आरशात आपले शारीरिक मुख पाहणाऱ्या माणसासारखा आहे; याकोब १:२२,२३

श्रीमंत माणूस आणि लाजरच्या येशूच्या दाखल्यात आपल्याला आणखी एक समान उदाहरण सापडते: पुढे असे झाले की, तो दरिद्री माणूस मेला आणि देवदूतांनी त्याला

अब्राहामाच्या उराशी नेऊन ठेवले; श्रीमंतही मेला व त्याची उत्तरक्रिया करण्यात आली. तो अधोलोकात यातना भोगत असताना त्याने आपली दृष्टी वर करून अब्राहाम व त्याच्या उराशी बसलेला लाजर ह्यांना दुरून पाहिले. तेव्हा त्याने हाक मारून म्हटले, 'हे बापा अब्राहामा, माझ्यावर दया करून लाजराला पाठव, ह्यासाठी की त्याने आपल्या बोटाचे टोक पाण्यात बुडवून माझी जीभ थंड करावी; कारण ह्या जाळात मी क्लेश भोगत आहे.' लूक १६:२२-२४

या दाखल्यात ख्रिस्त लोकांना त्यांच्याच भूमीवर भेटत होता. बहुतेकांनी मृत्यू आणि पुनरुत्थान यांच्यातील जाणीवपूर्वक अस्तित्वाच्या अवस्थेतील त्रुटीवर विश्वास ठेवला ज्यांनी शास्त्र नाकारते: "कारण जिवंतांना माहित आहे की ते मरतील: पण मृतांना काहीच कळत नाही ... उपदेशक ९:५.

अधोलोक तुझा धन्यवाद करीत नाही, मृत्यू तुझी स्तुती गात नाही; शवगर्तेत उतरलेले तुझ्या सत्याची अपेक्षा करीत नाहीत. यशया ३८:१८

म्हणूनच, शिष्यांच्या अपूर्ण समजुतीमुळे, येशूने आपली उपमा (दृष्टांत) अशा पद्धतीने सांगितली की त्यांच्या आधीपासूनच असलेल्या कल्पनांद्वारे त्यांना महत्त्वाचे सत्य शिकवता येईल — जणू काही त्यांना आरसा दाखवून. या प्रक्रियेचा हेतू असा आहे की, जेव्हा नियम (कायदा) पापी माणसाच्या विचारांचे प्रतिबिंब दाखवतो, तेव्हा तो माणूस आपल्या खरी स्थिती समजू शकतो — म्हणजे तो देवाशी खऱ्या अर्थाने कसा संबंधात आहे हे उघड होते. आणि हे समजल्यावर तो पश्चात्ताप करतो, जेणेकरून तो देवाची भरपूर कृपा आणि उद्धार प्राप्त करू शकेल.

शिवाय अपराध वाढावा म्हणून नियमशास्त्राचा प्रवेश झाला; तरी जेथे पाप वाढले तेथे कृपा त्यापेक्षा विपुल झाली.. रोमकरांस पत्र ५:२०

परंतु, जेव्हा पापी लोक देवाने त्यांना दिलेल्या प्रत्येक संधीला नाकारतात आणि त्यांनी

स्वतःला त्यांच्या पापांशी पूर्णपणे जोडले होते, तेव्हा कायद्याचे तेच प्रतिबिंबित करणारे कार्य त्यांच्या पापांद्वारे त्यांचा नाश करण्यास अनुमती देईल:

कारण त्यांनी ज्ञानाचा टिटकारा केला, आणि परमेश्वराचे भय मान्य केले नाही; त्यांनी माझ्या बोधाचा अव्हेर केला, त्यांनी माझा वाग्दंड तुच्छ लेखला; म्हणून ते आपल्या वर्तनाचे फळ भोगतील, आपल्या मसलतीचे भरपूर फळ भोगतील; नीतिसूत्रे १:२९-३१

क्रूसाचे प्रकटीकरण

वधस्तंभावर हे दिसून येते की पाप खरोखरच मृत्यू आहे. देवाने सुरुवातीपासूनच हे सांगितले आहे: पण चांगल्या आणि वाईटाचे ज्ञान करून देणाऱ्या झाडाचे फळ खाऊ नको; कारण ज्या दिवशी तू ते खाशील त्या दिवशी तू निश्चितच मरशील. उत्पत्ति २:१७

आदाम आणि हव्वा लगेच मरण पावले नाहीत याचे कारण म्हणजे ख्रिस्त त्यांच्या जागी "जगाच्या स्थापनेपासून वधलेला कोकरा" म्हणून मरण्यास सुरुवात केली होती (प्रकटीकरण १३:८). खरं तर, पापाच्या सुरुवातीपासूनच ख्रिस्त क्रूसाच्या रूपात मरण सोसत आहे:

त्यांच्या सर्व दुःखाने तो दुःखी झाला, त्याची प्रत्यक्षता दर्शवणाऱ्या दिव्यदूताने त्यांचे तारण केले; त्याने आपल्या प्रीतीने व आपल्या करुणेने त्यांना उद्धरले; पूर्वीचे सर्व दिवस त्याने त्यांचे लालनपालन केले. यशया ६३:९

आदामाने सैतानाचे तत्वज्ञान स्वीकारले आणि ते चांगल्या आणि वाईटाच्या ज्ञानाच्या झाडाचे फळ खाण्याद्वारे बाह्यतः प्रकट झाले. या खोट्या तत्वज्ञानानुसार, देवाला खरोखरच मानवाच्या कल्याणाची काळजी होती आणि त्याच्या देणग्या केवळ असे साधन होते ज्याद्वारे त्याने त्याच्या राज्यात प्रत्येकाला त्याच्या अधीन केले:

सर्प स्त्रीला म्हणाला, “तुम्ही खरोखर मरणार नाही; कारण देवाला हे ठाऊक आहे की तुम्ही त्याचे फळ खाल त्याच दिवशी तुमचे डोळे उघडतील. आणि तुम्ही देवासारखे बरेवाईट जाणणारे व्हाल.” उत्पत्ति ३:४, ५

देवाचा चेहरा लपवणे

या विचाराने आदाम आणि त्याची पत्नी असा विश्वास करू लागले की पापामुळे मृत्यू होत नाही तर देव त्याच्या नियमाचे उल्लंघन करणाऱ्याला मारतो. त्यांच्या पतनानंतरची त्यांची प्रतिक्रिया यावरून स्पष्ट होते:

ह्यानंतर शिळोप्याचा वारा सुटला असता परमेश्वर देव बागेत फिरत होता, त्याचा आवाज त्यांना ऐकू आला, तेव्हा परमेश्वर देवाच्या दृष्टीपुढून आदाम व त्याची स्त्री बागेतील झाडांमध्ये लपली. उत्पत्ति ३:८

आदामाच्या सर्व वंशजांच्या मनात हा विचार खोलवर रुजला. आता आपल्याला अधिक सहजपणे समजू शकते की नैसर्गिक मनुष्य कैलवरीवरील मृत्यूला देवाचे थेट कृत्य का पाहतो:

खरोखर आमचे व्याधी त्याने आपल्यावर घेतले, आमचे क्लेश त्याने वाहिले; तरी त्याला ताडन केलेले, देवाने त्याच्यावर प्रहार केलेले व त्याला पिडलेले असे आम्ही त्याला लेखल

येशूला वधस्तंभावर मारणारा देव नव्हता तर पाप होत, त्याच्या पित्याचा दयाळू चेहरा लपवून:

आणि सुमारे नवव्या तासाला येशू मोठ्याने आरोळी मारून बोलला, “एली, एली, लमा सबख्थनी,” म्हणजे “माझ्या देवा, माझ्या देवा, तू माझा त्याग का केलास?” मत्तय २७:४६

येथे येशू स्तोत्र २२ च्या पहिल्या ओळींपासून बोलतो, ज्यामध्ये त्याच्या क्रूसावरील अनुभवाची १००० वर्षांपूर्वीच भविष्यवाणी करण्यात आली होती. या स्तोत्रात पुढे आपण हे सत्य पाहतो की, पित्याने खरोखर आपल्या पुत्रापासून आपला चेहरा लपवला होता की नाही.

कारण त्याने पीडिताची दैन्यावस्था तुच्छ लेखली नाही व तिचा वीट मानला नाही. त्याने आपले मुख त्याच्या दृष्टिआड केले नाही; तर पीडिताने धावा केला तेव्हा त्याने तो ऐकला. स्तोत्रसंहिता २२:२४

पिता तिथे होता आणि त्याने आपल्या पुत्रासोबत दुःख सहन केले, तरीही येशूला ते जाणवू शकले नाही कारण जगाच्या पापाच्या अपराधाने त्याला अंधारात वेढले होते.

ज्याला पाप ठाऊक नव्हते त्याला त्याने तुमच्या-आमच्याकरता पाप असे केले; हयासाठी की, आपण त्याच्या ठायी देवाचे नीतिमत्त्व असे व्हावे. २ करिंथकर ५:२१

‘त्याने स्वतः तुमची आमची पापे’ स्वदेही ‘वाहून’ खांबावर ‘नेली’, हयासाठी की, आपण पापाला मेलेले होऊन सदाचरणासाठी जगावे. त्याला बसलेल्या ‘माराने तुम्ही निरोगी झाला आहात.’

१ पेत्र २:२४

परंतु आपण येशूला पाहतो ... की देवाच्या कृपेने त्याने प्रत्येक माणसासाठी मरणाचा अनुभव घेतला. इब्री लोकांस पत्र २:९

देवाचा चेहरा त्याच्या प्रिय पुत्रापासून लपलेला दिसतो, कारण त्या क्षणी ख्रिस्त पाप वाहणारा होता:

तर तुमचे अपराध तुम्ही व तुमचा देव ह्यांच्यामध्ये आडभिंतीप्रमाणे झाले आहेत; तुमच्या पातकांमुळे तो तुम्हांला दर्शन देत नाही, तुमचे ऐकत नाही. यशया ५९:२

देवाने त्याच्या पुत्रावर प्रेम करणे थांबवले नाही. देव प्रेम आहे आणि तो बदलत नाही. त्याचे व्यक्तिमत्त्व किंवा त्याचे चारित्र्य: ...कारण त्याने म्हटले आहे की, मी तुला कधीही सोडणार नाही आणि तुला टाकणार नाही. इब्री १३:५

कारण परमेश्वर चांगला आहे; त्याची दया सनातन आहे; आणि त्याची सत्यता सर्व पिढ्यांपर्यंत टिकते. स्तोत्रसंहिता १००:५

केवळ पाप करणाऱ्याच्या दृष्टिकोनातूनच आपल्या स्वर्गीय पित्याचे दयाळू गुण दिसत नाहीत, कारण पापाचे तत्वज्ञान त्यांना त्याच्यापासून लपवते. देवापासून वेगळे होण्याची आणि पापाच्या परिणामांवर सोडून देण्याची ही स्थिती म्हणजे देवाचा क्रोध. हा देवाच्या कोणत्याही प्रकारचा चारित्र्य बदल नाही, जिथे तो दया दाखवणे थांबवतो कारण त्याचा संयम संपला आहे. त्यामुळे पापी मनुष्य देवाला अशा प्रकारे पाहतो. काईनने आपल्या भावाला मारल्यानंतर हे विचार कसे व्यक्त केले ते आपण पाहतो:

आणि काईन परमेश्वराला म्हणाला, “माझी शिक्षा मी सहन करू शकत नाही. (मार्जिन: माझा अपराध क्षमा करण्यापेक्षा मोठा आहे). उत्पत्ति ४:१३

भाषांतरकाराचे मार्जिन नोंद दाखवतात की हिब्रू भाषेत काईनाला वाटले की त्याचा

अपराध अक्षम्य आहे ही कल्पना कशी समाविष्ट आहे. हा विचार डुए-रेम्स १८९९ च्या अमेरिकन आवृत्तीत तसेच वायक्लिफच्या भाषांतरात देखील अनुवादित केला आहे:

आणि काइन परमेश्वराला म्हणाला: माझा अपराध मला क्षमा करण्यापेक्षा मोठा आहे.
उत्पत्ति ४:१३ (DRA)

आणि काइन परमेश्वराला म्हणाला, माझा दुष्टपणा मला क्षमा करण्यापेक्षा जास्त आहे; उत्पत्ति ४:१३ (विक्लिफ)

उत्पत्ति ४:१३ मधील त्यांच्या भाष्यात ऍडम क्लार्क असे म्हणतात:

मूळ शब्दांचे भाषांतर असे केले जाऊ शकते, "माझा गुन्हा क्षमा करण्याइतका मोठा आहे का?" - असे शब्द जे आपण गृहीत धरू शकतो की त्याने काठावर बोलले होते.काळ्या निराशेचा [हिब्रू शब्द] एव्हॉन हा शब्द शिक्षेपेक्षा गुन्हा दर्शवितो अशी शक्यता जास्त आहे; या अर्थाने तो लेवीय २६:४१; लेवीय २६:४३; १ शमुवेल २८:१०; २ राजे ७:९ मध्ये वापरला आहे आणि [हिब्रू शब्द] नासा हा शब्द क्षमा करणे किंवा क्षमा करणे असा होतो. म्हणून, मजकुरातील शब्दांपेक्षा सीमांत वाचनाला महत्व दिले पाहिजे. हा पापाचा विचार आहे. देवाच्या नियमाचा वापर करून पाप अशा फसवणुकीद्वारे माणसाचा खून करते:

हयाप्रमाणे ज्या आज्ञेचा परिणाम जीवन व्हायचा तिचाच परिणाम मरण आहे असे माझ्या अनुभवास आले. कारण पापाने आज्ञेच्या योगे संधी साधून मला फसवले व तिच्या योगे मला ठार केले. रोमकर ७:१०, ११

अधर्माचे सिंहासन तुझ्याशी सहभागी होईल का, जे कायद्याने दुष्कृत्ये रचतो?
स्तोत्रसंहिता ९४:२०

पापाचे सर्व ओझे, त्यासोबत येणारे भयंकर चुकीचे विचार आणि समज, येशूवर दाबले

गेले आणि त्याच्या आत्म्याला चिरडले गेले, त्याच्या प्रिय पित्याचा चेहरा लपविले :

2माझ्या देवा, दिवसा मी धावा करतो तरी तू ऐकत नाहीस; रात्रीही धावा करतो तरी मला चैन पडत नाही.6मी तर कीटक आहे, मानव नव्हे; मनुष्यांनी निंदलेला, लोकांनी धिक्कारलेला आहे.

मला पाहणारे सर्व माझा उपहास करतात, वाकुल्या दाखवतात, थट्टेने डोके डोलवतात; ते म्हणतात, “त्याने परमेश्वरावर आपला हवाला टाकला आहे; तो त्याला मुक्त करो; तो त्याला सोडवो, कारण तो त्याचा आवडता आहे.”14मी पाण्यासारखा ओतला गेलो आहे; माझ्या हाडांचे सर्व सांधे ढिले झाले आहेत; माझे हृदय मेणासारखे झाले आहे; ते आतल्या आत वितळले आहे. माझी शक्ती आटून खापरीसारखी झाली आहे; माझी जीभ माझ्या टाळूला चिकटली आहे; तू मला मरणाच्या धुळीस मिळवत आहेस. कुत्र्यांनी मला वेढले आहे; दुर्जनांच्या टोळीने मला घेरले आहे; त्यांनी माझे हातपाय विंधले आहेत. ते माझी वस्त्रे आपसांत वाटून घेतात आणि माझ्या झग्यावर चिठ्ठ्या टाकतात. स्तोत्रसंहिता २२,२, ६-८, १४-१६,१८

हे घडल्यानंतरच हे स्पष्ट झाले की पापाचे फळ “तुम्ही निश्चितच मराल” (उत्पत्ति २:१७). येशूच्या आधी कोणताही मनुष्य पापामुळे येणाऱ्या अंतिम मृत्यूच्या संपूर्ण अंधारात पडलेला नव्हता, आणि येशूनंतरही कोणी तशा मृत्यूला सामोरे गेलेले नाही. जे लोक येशूच्या बलिदानाला नकार देतात, त्यांना समजेल की

^१मतय २७:२८-३१ पहा

^३मतय २७:४३ पहा

^३योहान १९:२८ पहा

^४मतय २७:३५ पहा

१००० वर्षांच्या शेवटी दुसऱ्या पुनरुत्थानाच्या वेळी येशूला जाणवलेली भावना. येशूच्या मृत्यू इतका कोणीही कधीही मरण पावला नाही, आणि म्हणूनच पवित्र शास्त्र त्याला "मृतांचा पहिला जन्मलेला" किंवा "मृतांमधून पहिला जन्मलेला" असे म्हणते, जरी कालक्रमानुसार तो कबरेतून पुनरुत्थान झालेला पहिला नव्हता: आणि येशू ख्रिस्ताकडून, जो विश्वासू साक्षी आहे आणि मृतांमधून पहिला आहे... प्रकटीकरण १:५

आणि तो शरीराचा, मंडळीचा, मस्तक आहे; तो सुरुवात आहे, मृतांमधून प्रथम जन्मलेला आहे; यासाठी की सर्व गोष्टींमध्ये त्याला श्रेष्ठत्व मिळावे. कलस्सैकर १:१८

शास्त्र दाखवते की मानवी इतिहासातील सर्व लोक ज्या मृत्यूने मरण पावले आहेत त्याला देव परिपूर्ण मानत नाही - ती फक्त बेशुद्ध झोप आहे:

भूमीतील मातीत निजलेल्यांचा मोठा समुदाय उठेल; कित्येक सर्वकाळचे जीवन मिळवण्यास आणि कित्येक अप्रतिष्ठा व सर्वकाळचा धिक्कार मिळवण्यास उठतील. दानीएल १२:२

अनीतिमानांनाही झोपलेले म्हणून सादर केले जाते, कारण हे अंतिम मृत्यू नाही. झोपलेल्या नीतिमानांबद्दल येशूचे विधान आणखी मजबूत आहे:

मृतांच्या पुनरुत्थानाविषयी देवाने तुम्हांला जे सांगितले ते तुमच्या वाचनात आले नाही काय? ते असे की, 'मी अब्राहामाचा देव, इसहाकाचा देव व याकोबाचा देव आहे.' तो मृतांचा देव नव्हे, तर जिवंतांचा आहे." मत्तय २२:३१, ३२

येशूने तिला म्हटले, "पुनरुत्थान व जीवन मीच आहे; जो माझ्यावर विश्वास ठेवतो तो मेला असला तरी जगेल; आणि जिवंत असलेला प्रत्येक जण जो माझ्यावर विश्वास ठेवतो तो कधीही मरणार नाही, हे तू खरे मानतेस काय?" योहान ११:२५, २६

न्याय

आपल्या प्रेमळ पित्याने आपल्या प्रिय पुत्राला आपल्या पापांमुळे मृत्युला दिले - असा मृत्यू ज्यातून त्याच्या पुत्राचे पुनरुत्थान झाले नसते, जर त्याने एक पण पाप केले असते. त्याने हे यासाठी केले की आपल्याला त्याच्या पुत्राच्या पात्रतेनुसार वागवले जावे आणि ते म्हणजे सदासर्वकाळ जगावे. परंतु, देव कोणालाही त्याच्या पुत्राच्या पर्यायी मृत्यूचा स्वीकार करण्यास भाग पाडत नाही, म्हणून दुसरे मृत्यु येईल:

‘नंतर’ मोठे पांढरे ‘राजासन’ व त्यावर ‘बसलेला’ एक जण ‘माझ्या दृष्टीस पडला;’ त्याच्या ‘तोंडापुढून पृथ्वी’ व आकाश हे ‘पळाले; त्यांकरता ठिकाण उरले नाही.’ मग मृत झालेल्या लहानथोरांना मी [देवाच्या] राजासनापुढे उभे राहिलेले पाहिले. त्या वेळी ‘पुस्तके उघडली गेली;’ तेव्हा दुसरे एक ‘पुस्तक’ उघडले गेले ते ‘जीवनाचे’ होते; आणि त्या पुस्तकामध्ये जे लिहिले होते त्यावरून मृतांचा न्याय ‘ज्यांच्या-त्यांच्या कृत्यांप्रमाणे’ ठरवण्यात आला. तेव्हा समुद्राने आपल्यामधील मृत माणसांना बाहेर सोडले; मृत्यू व अधोलोक ह्यांनी आपल्यातील मृतांना बाहेर सोडले; आणि ‘ज्यांच्या-त्यांच्या कृत्यांप्रमाणे’ प्रत्येकाचा न्याय ठरवण्यात आला. तेव्हा मरण व अधोलोक हे अग्नीच्या सरोवरात टाकले गेले. अग्नीचे सरोवर हे दुसरे मरण होय.

ज्या कोणाचे नाव ‘जीवनाच्या पुस्तकात लिहिलेले सापडले नाही’ तो अग्नीच्या सरोवरात टाकला गेला. प्रकटीकरण २०:११-१५

हा मजकूर दुष्टांना भस्म करणाऱ्या अग्नीच्या वर्णनानंतर सापडतो, जो आपल्या अभ्यासाचा विषय आहे. तो त्या वचनांचे स्पष्टीकरण म्हणून दिसतो, कारण तो घटनेची पुनरावृत्ती दुसऱ्या प्रकारे करतो. ते दाखवते की न्याय हा मोठ्या पांढऱ्या सिंहासनावर बसलेल्याच्या चारित्र्याच्या प्रकटीकरणातून येतो. हे देखील लक्षात घेणे महत्वाचे आहे की ज्यांना न्याय मिळतो त्यांना मृत म्हटले जाते (त्यांच्या

पुनरुत्थानानंतरही), आणि हे असे आहे कारण ते "अपराधांनी आणि पापांनी मेलेले" आहेत (इफिस २:१, २, ५). म्हणून त्यांचा न्याय हा त्यांच्यासोबत आध्यात्मिकरित्या घडलेल्या गोष्टींचे प्रकटीकरण आहे. मृत्यू आणि नरक देखील अग्नीच्या तळ्यात टाकले जातात, याचा अर्थ असा की देव थेट न्याय देऊ शकत नाही, नाही तर त्याच्या व्यक्तिमत्त्वात मृत्यू अग्नीच्या तळ्यात टाकण्याऐवजी अमर होईल. शेवटी, या लोकांवर होणारा न्याय हा त्यांच्या वतीने ख्रिस्ताचा पर्यायी मृत्यू स्वीकारण्यास नकार देण्याचा परिणाम आहे. याचा अर्थ असा की ख्रिस्ताचा वधस्तंभावरील मृत्यू या लोकांच्या मृत्यूसारखाच आहे, कारण ते मरतात.

पापांमुळे नष्ट झालेले :

मग त्याने (याजकाने) तो गोऱ्हा छावणीबाहेर नेऊन जाळून टाकावा आणि पहिला गोऱ्हा जसा जाळून टाकला तसाच तोही जाळून टाकावा; हा मंडळीसाठी पापार्पण होय. लेवीय ४:२१

कारण ज्या प्राण्यांचे रक्त महायाजक पापासाठी पवित्रस्थानात आणतात, त्यांची शरीरे छावणीबाहेर जाळली जातात. म्हणून येशूने देखील, स्वतःच्या रक्ताने लोकांना पवित्र करण्यासाठी, वेशीबाहेर दुःख सहन केले. इब्री लोकांस १३:११, १२

छावणीबाहेर किंवा छावणीबाहेर म्हणजे अशी जागा जिथे पाप करणारा आपल्या पित्याचा दयाळू चेहरा पाहू शकत नाही:

जितके दिवस हा चट्टा त्याच्या अंगावर राहील तितके दिवस त्याने अशुद्ध राहावे; तो अशुद्ध होय, त्याने एकटे राहावे, छावणीच्या बाहेर त्याची वस्ती असावी. लेवीय १३:४६

शाप देणाऱ्याला छावणीबाहेर आणा.; आणि ज्यांनी त्याचे ऐकले त्यांनी आपले हात त्याच्या डोक्यावर ठेवावेत आणि सर्व मंडळीने त्याला दगडमार करावा. लेवीय २४:१४

येशू या ठिकाणाबद्दल पुढीलप्रमाणे बोलतो:

मग त्याच्या धन्याने त्याच्यावर रागावून तो सर्व देणे फेडीपर्यंत त्याला हालहाल करणाऱ्यांच्या हाती दिले. म्हणून जर तुम्ही प्रत्येक जण आपापल्या बंधूला त्यांच्या अपराधांची मनापासून क्षमा करणार नाही तर माझा स्वर्गातील पिताही त्याप्रमाणेच तुमचे करील.” मत्तय १८:३४, ३५

आणि त्यांना अग्नीच्या भट्टीत टाकतील; तेथे रडणे आणि दात खाणे चालेल. मत्तय १३:४२

तेव्हा राजाने चाकरांना सांगितले, ‘ह्याचे हातपाय बांधून ह्याला घेऊन जा व बाहेरील अंधारात टाका, तेथे रडणे व दात खाणे चालेल.’ मत्तय २२:१३

आध्यात्मिक अंधार ही अशी अवस्था आहे ज्यामध्ये पापी लोक पापाच्या तत्त्वज्ञानाशी इतके एकरूप होतात की त्यांना देवाच्या व्यक्तिमत्त्वातील प्रकाश पाहता आणि जाणवता येत नाही. येशू या स्थानस्थितीबद्दल बोलतो त्या प्रत्येक प्रकरणात, न्याय दुसऱ्या कोणामार्फत मध्यस्थी केला जातो: "पीडक" किंवा "सेवक", "त्यांना बांधतील" आणि "फेकून देतील", जे देव मृत्युदंडाचा थेट अंमलबजावणी करणारा नाही या कल्पनेची पुष्टी करते; हे त्याच्या गौरवशाली आणि प्रेमळ उपस्थितीसमोर त्यांच्या स्वतःच्या पापांमुळे होते:

वाईट दुष्टांना मारेल.: आणि जे नीतिमानांचा द्वेष करतात ते उजाड होतील. स्तोत्रसंहिता ३४:२१

परिपूर्ण माणसाचा नीतिमत्ता त्याचा मार्ग सरळ करतो, पण दुष्ट त्याच्याच दुष्टतेने पडतो. सरळ माणसाचा नीतिमत्ता त्यांना वाचवतो, पण अपराधी त्यांच्याच दुष्टपणात

अडकतात. नीतिसूत्रे ११:५, ६

पाहा, तो मनुष्य दुष्कर्मच्या वेणा देतो; उपद्रवाची गर्भधारणा करतो व असत्याला प्रसवतो. त्याने खड्डा खणून खोल केला; आणि तोच त्या खड्ड्यात पडला. त्याने केलेला उपद्रव त्याच्याच शिरी पडेल; त्याचा जुलूम त्याच्याच माथी येईल. स्तोत्रसंहिता ७:१४-१६

राष्ट्रे आपण केलेल्या खाचेत स्वतःच पडली आहेत; त्यांनी गुप्तपणे मांडलेल्या जाळ्यात त्यांचेच पाय गुंतले आहेत. परमेश्वराने न्यायनिवाडा करून स्वतःला प्रकट केले आहे; दुर्जनास त्याच्याच हातच्या पाशात त्याने गुंतवले आहे. स्तोत्रसंहिता ९:१५, १६

फसू नका; देवाचा उपहास व्हायचा नाही; कारण माणूस जे काही पेरतो त्याचेच त्याला पीक मिळेल. जो आपल्या देहस्वभावासाठी पेरतो त्याला देहस्वभावा-पासून नाशाचे पीक मिळेल; आणि जो आत्म्यासाठी पेरतो त्याला आत्म्यापासून सार्वकालिक जीवन हे पीक मिळेल.

गलतीकर ६:७, ८

क्रुसाच्या प्रकाशात आपण समजू शकतो की देवाचा क्रोध अनेक लोकांच्या विचारांपेक्षा खूप वेगळा आहे:

कारण माझे विचार तुमचे विचार नाहीत, आणि तुमचे मार्ग माझे मार्ग नाहीत, असे परमेश्वर म्हणतो. यशया ५५:८

कारण माणसाच्या क्रोधामुळे देवाचे नीतिमत्त्व घडत नाही. याकोब १:२०

देवाच्या क्रोधाची बायबलमधील एक व्याख्या येथे आहे:

तो त्यांना म्हणाला, “शब्बाथ दिवशी चांगले करणे योग्य आहे की वाईट करणे? जीव वाचवणे की मारणे?” पण ते गप्प राहिले. त्यांच्या अंतःकरणाच्या कठोरतेमुळे तो दुःखी होऊन रागाने त्यांच्याकडे सभोवताली पाहत त्या माणसाला म्हणाला, “तुझा हात

पुढे कर.” त्याने तो पुढे केला आणि त्याचा हात दुसऱ्या हातासारखा बरा झाला. मार्क ३:४, ५

येशूचा राग मानवी हृदयांच्या कठोरतेमुळे त्याच्या दुःखातून येतो. तो असा राग नव्हता जो त्याला लोकांना नष्ट करायला भाग पाडू शकेल, कारण तो सहाव्या आज्ञेचे उल्लंघन करेल आणि त्याच्या चरित्राच्या विरुद्ध जाईल. त्याचा राग हा त्याच्या लेकरांनी पापाला त्यांना त्याच्यापासून वेगळे करण्याची परवानगी दिली आणि म्हणूनच त्यांना त्याच्या आशीर्वादांपासून वंचित ठेवले - शेवटी त्यांच्या मृत्यूला कारणीभूत ठरले, कारण त्यांनी स्वतःला जीवनाच्या स्रोतापासून वेगळे केले. येशूचे पुढचे कृत्य खून नव्हते, तर वाळलेल्या हाताच्या माणसाचे दयाळू उपचार होता तर मग क्रूसाचे रहस्य आपल्याला सहस्रकानंतर दुष्ट लोक कसे मरतील याबद्दल काय प्रकट करते? ख्रिस्ताला मारणारी गोष्ट म्हणजे त्याचे खिळे आणि मारहाणीचे शारीरिक दुःख नव्हते. जगाच्या अपराधीपणा मुळे आलेला त्याचा आत्म्याचा त्रास त्याच्या शारीरिक वेदनांपेक्षा कितीतरी जास्त होता:

खरोखर आमचे व्याधी त्याने आपल्यावर घेतले, आमचे क्लेश त्याने वाहिले; तरी त्याला ताडन केलेले, देवाने त्याच्यावर प्रहार केलेले व त्याला पिडलेले असे आम्ही त्याला लेखले.⁶आम्ही सर्व मेंढरांप्रमाणे बहकून गेलो होतो; आम्ही प्रत्येकाने आपापला मार्ग धरला होता; अशा आम्हा सर्वांचे पाप परमेश्वराने त्याच्यावर लादले. त्याचे हालहाल केले तरी ते त्याने सोसले, आपले तोंडसुद्धा उघडले नाही; वधण्यास नेत असलेल्या कोकराप्रमाणे, लोकर कातरणाऱ्यांपुढे गप्प राहणाऱ्या मेंढराप्रमाणे, तो गप्प राहिला; त्याने आपले तोंड उघडले नाही. यशया ५३:४, ६, ७

मग त्याने पेत्र व जब्दीचे दोघे मुलगे ह्यांना बरोबर घेतले आणि तो खिन्न व अति कष्टी होऊ लागला. तेव्हा त्याने त्यांना म्हटले, “माझा जीव मरणप्राय, ‘अति खिन्न झाला आहे,’ तुम्ही येथे थांबा व माझ्याबरोबर जागे राहा.” मत्तय २६:३७, ३८

दुष्टांचा मृत्यूही असाच असेल: कारस्थान करीत असताना त्यांनी आपले हृदय

भट्टीसारखे केले आहे; त्यांचा कोप रात्रभर निद्रिस्त राहतो; तो सकाळी प्रज्वलित अग्नीसारखा पेट घेतो.

होशेय ७:६

तेव्हा सूर्य, चंद्र व तारे ह्यांत चिन्हे घडून येतील, आणि पृथ्वीवर 'समुद्र व लाटा ह्यांच्या गर्जनेने राष्ट्रे' घाबरी होऊन पेचात पडतील;

भयाने व जगावर कोसळणाऱ्या अरिष्टांची धास्ती घेतल्यामुळे माणसे मरणोन्मुख होतील; कारण 'आकाशातील बळे डळमळतील.' लूक २१:२५, २६

आपल्याला हे देखील माहित आहे की ख्रिस्ताचे शारीरिक दुःख सैतानाने प्रेरित केले होते, देवाने नाही कारण सैतानच ख्रिस्ताचा विश्वासघात करण्यासाठी यहुदाच्या हृदयात शिरला होता. (लूक २२:३-४; योहान १३:२१-२७). सैतानच "मृत्यूचे सामर्थ्य बाळगतो" (इब्री २:१४, ISV); कारण तोच त्याचा जनक आहे. प्रत्यक्षात, देवाच्या पवित्र नियमाच्या प्रकाशासमोर त्यांच्या पापांनी त्यांना मारले गेले या दृष्टीने, त्यांचा मृत्यू ख्रिस्तासारखाच आहे, जो या प्रकारच्या मृत्यूने मरण पावणारा पहिला होता जेणेकरून कोणालाही त्याद्वारे मरावे लागू नये - आता गूढता नाही, पापाचे परिणाम सर्वांना दिसू लागले. ख्रिस्ताच्या मृत्यूमध्ये आणि दुष्टांच्या मृत्यूमध्ये फक्त एकच फरक आहे की ख्रिस्त स्तोत्र १६:१०-११ वर विश्वास ठेवून त्याच्या पित्याच्या दयेला विश्वासाने धरून राहण्यास सक्षम आहे, आणि म्हणून पाप त्याला त्याच्या पित्यापासून वेगळे करत नाही:

कारण तू माझा जीव अधोलोकात राहू देणार नाहीस, व आपल्या पवित्र पुरुषाला कुजण्याचा

अनुभव येऊ देणार नाहीस. 28 जीवनाचे मार्ग तू मला कळवले आहेत; तू आपल्या समक्षतेने मला हर्षभरित करशील.' प्रेषितांची कृत्ये २:२७-२

जेव्हा आपल्या सर्व पापांचा आपल्यावर भार असतो आणि आपण अंधारात असतो तेव्हा देवाच्या दयेवरील हा विश्वास येशू आपल्याला देतो. येथेच येशूने जगाच्या कठोर हृदयावर मात केली. दुसरीकडे, पापी असा विश्वास ठेवतो की वेगळे होणे पूर्ण झाले आहे आणि देव त्याचा आत्मा नरकात सोडेल.

अग्नीचा दैवी नमुना

येशूचे शारीरिक आणि आध्यात्मिक दुःख हे स्रोत आणि वाहक या दैवी नमुन्यानुसार चालते

ते परिश्रम ह्यासाठी की, त्यांच्या मनास उत्तेजन प्राप्त व्हावे; प्रेमाने त्यांनी एकमेकांशी बांधले जावे; ज्ञानाची पूर्ण खातरी ही संपत्ती त्यांना विपुल मिळावी; व देवाचे रहस्य म्हणजे पित्याचे व ख्रिस्ताचे पूर्ण ज्ञान त्यांना व्हावे. त्या ख्रिस्तामध्ये ज्ञानाचे व बुद्धीचे सर्व गुप्त निधी आहेत. कलस्सैकर २:२, ३

तरी आपला एकच देव म्हणजे पिता आहे, त्याच्यापासून अवघे झाले व आपण त्याच्यासाठी आहोत; आणि आपला एकच प्रभू येशू ख्रिस्त आहे, त्याच्या द्वारे अवघे झाले व आपण त्याच्या द्वारे आहोत. १ करिंथकर ८:६

देव प्राचीन काळी अंशांशांनी व प्रकाराप्रकारांनी संदेष्ट्यांच्या द्वारे आपल्या पूर्वजांशी बोलला. तो ह्या काळाच्या शेवटी पुत्राच्या द्वारे आपल्याशी बोलला आहे; त्याने त्याला सर्व

गोष्टींचा वारस करून ठेवले आणि त्याच्या द्वारे त्याने विश्व निर्माण केले. हा त्याच्या गौरवाचे तेज व त्याच्या तत्त्वाचे प्रतिरूप असून आपल्या सामर्थ्याच्या शब्दाने विश्वाधार आहे, आणि [स्वतः आमच्या] पापांची शुद्धी केल्यावर तो उर्ध्वलोकी राजवैभवाच्या 'उजवीकडे बसला.' ज्या मानाने त्याला वारशाने देवदूतांपेक्षा श्रेष्ठ नाव मिळाले आहे त्या मानाने तो त्यांच्यापेक्षा अधिक श्रेष्ठ आहे. 5 कारण त्याने कोणत्या देवदूताला कधी असे म्हटले, "तू माझा पुत्र आहेस, आज मी तुला जन्म दिला आहे"? आणि पुन्हा, "मी त्याला पिता असा होईन, आणि तो मला पुत्र असा होईल"? 6 आणि तो पुन्हा ज्येष्ठ पुत्राला जगात आणतो तेव्हा तो म्हणतो, "देवाचे सर्व दूत त्याला नमन करोत." इब्री लोकांस १:१-३

अदृश्य देव त्याच्या पुत्राद्वारे - आपल्या प्रभु येशू ख्रिस्ताद्वारे प्रकट झाला. देवाने जन्मलेला म्हणून, ख्रिस्त त्याच्या पित्याचे गौरव प्रकट करतो आणि उंचावतो. या नातेसंबंधाच्या नमुन्याद्वारे आपण ख्रिस्ताच्या शारीरिक (दृश्यमान) आणि आध्यात्मिक (अदृश्यमान) वधस्तंभावरील दुःख यांच्यातील संबंध अधिक चांगल्या प्रकारे समजू शकतो. या नमुन्यावरून निष्कर्ष असा आहे की ख्रिस्ताच्या दुःखांचे मूळ त्याच्या शारीरिक दुर्व्यवहारापेक्षा पाप होते. ख्रिस्त त्याच्या आत्म्याला चिरडून टाकणाऱ्या पापाच्या अपराधामुळे मरण पावला, वधस्तंभावरील त्याच्या शारीरिक वधस्तंभामुळे नाही. म्हणूनच पिलातला आश्चर्य वाटले की तो इतक्या लवकर मरण पावला, कारण शारीरिकदृष्ट्या त्याला खूप जास्त वेळ लागला असता (मार्क १५:४४ पहा); येशूच्या शेजारी असलेले दोन गुन्हेगार येशू मरण पावला तेव्हा अजूनही जिवंत होते आणि त्यांना लवकर मरण्यासाठी त्यांचे पाय तोडण्याची आवश्यकता होती (योहान १९:३१-३३).

शारीरिक दुःख हे त्याच्या आत्म्याच्या वेदनांचे केवळ एक प्रकटीकरण होते. अशाप्रकारे दुसऱ्या मृत्यूमध्ये मरणाऱ्यांसाठी, दुःखाचे मूळ आध्यात्मिक असते - त्यांच्या प्रेमळ पित्याच्या आणि त्याच्या पुत्राच्या समोर त्यांच्या पापांचे अग्निमय भस्म. म्हणून आध्यात्मिक दुःख अपराधीपणाच्या भावनेतून येते आणि शारीरिक दुःख हे सैतानाच्या क्रोधाचे प्रकटीकरण आहे.

जुन्या करारातील बलिदानांमध्येही हे दिसून येते. पापी लोकांनी प्राण्याला मारले आणि नंतर वेदीवरील अग्नीने ते भस्म केले. या चिन्हाद्वारे हे दाखवून देण्यात आले की दुःख आणि मृत्यूचा स्रोत बलिदान भस्म करणारा भौतिक अग्नी नाही तर पापांसाठीच्या अपराधाचा अनुभव आहे. निष्पाप बलिदानावरील पापांची कबुली आणि हाताने मारण्याद्वारे, पापीला हे समजले पाहिजे की त्याचे पापच ख्रिस्ताला मारत होते. आपल्याला हे देखील माहित आहे की देवाने एलीयाला सांगितले की तो अग्नीत नव्हता:

त्याने त्याला म्हटले, “तू येथून बाहेर निघून जा; पर्वतावर परमेश्वरासमोर उभा राहा.” तेव्हा पाहा, परमेश्वर जवळून जात असताना त्याच्यासमोरून मोठा सुसाट्याचा वारा सुटून डोंगर विदारत व खडक फोडत होता; पण त्या वाऱ्यात परमेश्वर नव्हता. वारा सुटल्यानंतर भूमिकंप झाला; पण त्या भूमिकंपातही परमेश्वर नव्हता. भूमिकंपानंतर अग्नी प्रकट झाला; पण त्या अग्नीतही परमेश्वर नव्हता; त्या अग्नीनंतर शांत, मंद वाणी झाली. १ राजे १९:११, १२

तरीही जेव्हा इस्राएली लोक सीनायवर आले तेव्हा त्यांना परमेश्वराचे तेज भस्म करणाऱ्या अग्नीसारखे दिसले:

पर्वताच्या माथ्यावर परमेश्वराचे तेज भस्म करणाऱ्या अग्नीसारखे इस्राएल लोकांना दिसत होते. निर्गम २४:१७

देवाबद्दलच्या त्यांच्या खोट्या धारणेने त्यांना फसवले आणि फसवल्यामुळे या खोट्या धारणेने त्यांच्या हृदयात भीती निर्माण केली आणि अखेर त्यांना अरण्यात ठार मारले (गणना १४:२०-२९). अशाप्रकारे भस्म करणारा अग्नी हा पापीच्या न्यायाच्या धारणेला प्रतिसाद आहे. देव अग्नीत नाही, परंतु देवाची उपस्थिती पापी व्यक्तीमधील क्रोध अग्नीच्या रूपात प्रकट करते. पाप आज्ञा द्वारे संधी घेते आणि पाप्याला मारते: कारण मी एकेकाळी नियमशास्त्र शिवाय जिवंत होतो; पण जेव्हा आज्ञा आली तेव्हा

पाप जिवंत झाले (उघड झाले) आणि मी मेलो. आणि जीवन देण्यासाठी नेमलेली आज्ञा मला मरणास वाटली. कारण पापाने, आज्ञेद्वारे संधी साधून, मला फसवले आणि तिच्याद्वारे मला ठार मारले. रोमकरांस पत्र ७:११

वधस्तंभावर ख्रिस्ताने वचनाच्या तलवारीने मरण परावर्तित केले, जी संपूर्ण जगाच्या पापांसाठी दोषी होती, जी येशूने स्वतःवर घेतली.

कारण देवाचे वचन सजीव, सक्रिय, कोणत्याही दुधारी तलवारीपेक्षा तीक्ष्ण असून, जीव व आत्मा, संधे व मज्जा ह्यांना भेदून आरपार जाणारे आणि मनातील विचार व हेतू ह्यांचे परीक्षक असे आहे. इब्री लोकांस ४:१२

आणि जो कोणी माझी वचने ऐकतो पण ती पाळत नाही त्याचा न्याय मी करत नाही; कारण मी जगाचा न्याय करण्यासाठी नव्हे, तर जगाचे तारण करण्यासाठी आलो आहे. जो माझा अव्हेर करतो व माझ्या वचनांचा स्वीकार करत नाही त्याचा न्याय करणारे कोणी आहे; जे वचन मी सांगितले, तेच शेवटल्या दिवशी त्याचा न्याय करील. योहान १२:४७, ४८

त्याचप्रमाणे सहस्रकानंतर दुष्ट लोक आत्म्याच्या दुःखातून नष्ट होतात. देवाच्या अद्भुत चारित्र्यासमोर त्यांच्या पापांच्या स्वरूपाची पूर्ण जाणीव होणे आणि भौतिक अग्नीत त्यांचे शरीर भस्म होणे ही त्याची बाह्य अभिव्यक्ती आहे. आत्म्यामध्ये अंतर्गत अपराध आणि अग्नि हे शब्दशः अग्नीत प्रकट होतील. हे आपल्याला दैवी नमुना शिकवते. हे या वस्तुस्थितीची पुष्टी करते की भौतिक अग्नीचा थेट स्रोत देव नाही तर देवाच्या प्रेमळ चारित्र्याबद्दलची दोषी प्रतिक्रिया आहे.

देवाच्या वचनाचा उद्देश दुष्टांवरील देवाचे न्यायदंड अशा प्रकारे सादर करणे की ज्यामुळे शारीरिक मनुष्य देवाला खुनी म्हणून पाहू शकेल, आपल्या पित्याबद्दलच्या आपल्या पापी कल्पना उघड करणे आणि आपल्याला पश्चात्तापाकडे नेणे हा आहे.

हजार वर्षांच्या शेवटी, ख्रिस्त मृत दुष्टांना त्यांच्या कबरीतून बाहेर काढण्यासाठी (प्रकटीकरण २०:५) "शापाच्या पुनरुत्थानासाठी" बोलावण्यासाठी भयानक वैभवाने अवतरतो. (योहान ५:२९). जसे दुष्ट त्यांच्या कबरीमध्ये गेले, तसेच ते ख्रिस्ताशी त्याच शत्रुत्वाने आणि त्याच बंडखोरीच्या आत्म्याने बाहेर येतात. आपल्याला माहित आहे की पुढच्या वेळी जेव्हा आपण ख्रिस्ताला पाहतो तेव्हा तो "आपल्या पित्याच्या गौरवात त्याच्या देवदूतांसह येईल; आणि मग तो प्रत्येकाला त्याच्या कृत्यांप्रमाणे फळ देईल." (मत्तय १६:२७). सुरुवातीला दुष्टांना या गौरवाचे फक्त बाह्य स्वरूप दिसते आणि यामुळे ते देवाच्या नीतिमत्त्वाची कबुली देतात ज्याप्रमाणे इस्राएली लोकांनी सीनाय पर्वतावर देवाच्या गौरवाची कबुली दिली होती. हे गौरव त्यांच्या ओठातून शब्द काढून टाकते, जे ते इतर परिस्थितीत कधीही उच्चारणार नाहीत:

कारण असे लिहिले आहे की, "प्रभु म्हणतो, मी जिवंत आहे अशी शपथ, प्रत्येक गुडघा टेकला जाईल." आणि प्रत्येक जीव देवाचे स्तवन करील. रोमकरांस १४:११

हा पश्चात्ताप नाही. देव त्यांना क्षमा करू शकत नाही किंवा करण्यास तयार नाही म्हणून दयेने त्यांच्यासाठी विनंती करणे थांबवले नाही, तर ते सतत देवाऐवजी त्यांच्या पापांना प्राधान्य देतात जोपर्यंत ते खरा पश्चात्ताप अनुभवण्यास असमर्थ होतात. जर त्यांना दुसरी परीक्षा दिली गेली तर ते पहिल्याप्रमाणेच देवाच्या नियमांचे, त्याच्या नियमांचे आणि न्यायाचे उल्लंघन करण्यात आणि त्याच्याविरुद्ध बंड करण्यास उत्तेजित करण्यात व्यस्त राहतील.

प्रकटीकरण २०:७-९ मध्ये सैतान दुष्टांना सुवर्णनगरी - नवीन येरुशलेमवर आक्रमण करण्यास प्रवृत्त करतो, जिथे मुक्त केलेले लोक आहेत, आणि त्यांना ख्रिस्ताबद्दल द्वेषाच्या आत्म्याने प्रेरित करतो. त्या सैन्याचे असंख्य सैनिक उघड्या दरवाज्यांकडे दुर्लक्ष करून शहर जिंकण्यासाठी स्वतःला तयार करतात. त्यांच्या वर्तनातून हे स्पष्ट दिसून येते की ते कधीही पश्चात्ताप करणार नाहीत. बंडखोरीच्या जीवनामुळेच सैतान आणि त्याच्याशी एकरूप होणारे सर्वजण स्वतःला देवापासून आणि त्याच्या खऱ्या

चारित्र्यापासून इतके दूर ठेवतात की त्याची उपस्थिती त्यांच्यासाठी भस्म करणारी अग्नीसारखी असते. जसे पौलाने अनुवाद ४:२४ उद्धृत करून लिहिले: "कारण आपला देव भस्म करणारा अग्नी आहे." (इब्री लोकांस १२:२९). जो प्रीती आहे त्याचे गौरव त्यांना नष्ट करेल. पण देवाचे गौरव काय आहे?

आणि तो (मोशे) म्हणाला, "मी तुला विनंती करतो की, मला तुझे वैभव दाखव." आणि तो (देव) म्हणाला, "मी माझे सर्व चांगुलपणा तुझ्यासमोरून चालवीन आणि तुझ्यासमोर परमेश्वराचे नाव (चारित्र्य) घोषित करीन; आणि ज्याच्यावर मी कृपा करेन त्याच्यावर मी कृपा करीन आणि ज्याच्यावर मी कृपा करेन त्याच्यावर मी कृपा करीन." निर्गम ३३:१८

आणि परमेश्वर ढगात उतरला आणि त्याच्याबरोबर उभा राहिला आणि त्याने परमेश्वराचे नाव (स्वभाव) घोषित केले. आणि परमेश्वर त्याच्यासमोरून गेला आणि घोषित केले, "परमेश्वर, परमेश्वर देव, दयाळू आणि कृपाळू, सहनशील, चांगुलपणा आणि सत्याने समृद्ध." निर्गम ३४:५-६

देवाचे वैभव हे त्याचे प्रेमाचे स्वरूप आहे. देवाचे परिपूर्ण प्रेमाचे स्वरूप, त्याची चांगुलपणा, दुष्टांना भस्म करते. देवाच्या पवित्र आणि दयाळू स्वभावाचे प्रकटीकरण पापाचे खरे स्वरूप प्रकट करते आणि त्याचे पूर्णपणे उघड करते. : नाश रोमकर १२:१९, २१ शिष्ट्य०

करणारे वाचा:

प्रियजनहो, सूड उगवू नका, तर क्रोडाला वाट द्या; कारण असे लिहिले आहे की, 'सूड घेणे माझे आहे; मी फेड करीन,' असे प्रभु म्हणतो. म्हणून जर तुमचा शत्रू भुकेला असेल तर त्याला खायला द्या; जर तो तहानलेला असेल तर त्याला प्यायला द्या; कारण असे केल्याने तुम्ही त्याच्या डोक्यावर जळत्या निखाऱ्यांची रास कराल.'

आपण हे वाक्य कसे वाचू शकतो? देव येथे आपल्याला शिकवतो का की आपण

आपल्या शत्रूंचे वाईट करू नये कारण असे केल्याने आपण त्याची ती करण्याची संधी हिरावून घेतो? जर आपण काहीतरी वाईट करतो आणि देव अगदी तेच करतो, तर वाईट गोष्ट अचानक चांगली होते का? असे वाचन आपल्या स्वतःच्या मानवी विचारसरणीचे प्रतिबिंबित करते. "देवाचे मार्ग आपल्या मार्गापेक्षा उच्च आहेत." (यशया ५५:८, ९) देवाचा सूड आणि त्याचा क्रोध अशा प्रकारे प्रकट होईल का जो आपल्याला समान परिस्थितीत अनुसरण करण्यासाठी - आपल्याशी वाईट वागणाऱ्यांचे चांगले करण्यासाठी दिलेल्या परिषद पेक्षा वेगळा असेल? जर असे असेल, तर देव आपल्याकडून अशा गोष्टींची अपेक्षा करतो ज्या तो स्वतः करत नाही. आपण आपल्या रागावर नियंत्रण ठेवले पाहिजे, परंतु देवाला जेव्हा तो इच्छितो तेव्हा त्याचा राग सोडण्याची परवानगी आहे? येशू आपल्याला सांगतो की देव आपल्याकडून आपल्या द्वेष करणाऱ्यांशी प्रेमाने वागण्याची अपेक्षा करतो, कारण असे करून आपण दाखवतो की आपण देवाची मुले आहोत, त्याची इच्छा आणि चरित्र पाळत आहोत:

जो तुझ्याजवळ काही मागतो त्याला दे आणि जो तुझ्यापासून उसने घेऊ पाहतो त्याला पाठमोरा होऊ नकोस. आपल्या शेजाऱ्यावर प्रीती कर व आपल्या वैऱ्याचा द्वेष कर,' असे सांगितले होते, हे तुम्ही ऐकले आहे. मी तर तुम्हांला सांगतो, तुम्ही आपल्या वैऱ्यांवर प्रीती करा, [जे तुम्हांला शाप देतात त्यांना आशीर्वाद द्या, जे तुमचा द्वेष करतात त्यांचे बरे करा] आणि जे तुमचा छळ करतात [व तुमच्या पाठीस लागतात] त्यांच्यासाठी प्रार्थना करा. अशासाठी की, तुम्ही आपल्या स्वर्गातील पित्याचे पुत्र व्हावे; कारण तो वाइटांवर व चांगल्यांवर आपला सूर्य उगववतो आणि नीतिमानांवर व अनीतिमानांवर पाऊस पाडतो. कारण जे तुमच्यावर प्रीती करतात त्यांच्यावर तुम्ही प्रीती केली तर तुमचे प्रतिफल काय? जकातदारही तसेच करतात ना? आणि तुम्ही आपल्या बंधुजनांना मात्र प्रणाम करत असलात तर त्यात विशेष काय करता? परराष्ट्रीय ही तसेच करतात ना? ह्यास्तव जसा तुमचा स्वर्गीय पिता पूर्ण आहे तसे 'तुम्ही पूर्ण व्हा.' मत्तय ५:४२-४८

आपल्या स्वर्गीय पित्याची परिपूर्णता केवळ तुमच्याशी चांगले वागणाऱ्यांवर प्रेम करण्याच्या पद्धती पेक्षा खूप पुढे जाते. लूक ही परिपूर्णता खालीलप्रमाणे व्यक्त करतो:

तुम्ही तर आपल्या वैय्यांवर प्रीती करा, त्यांचे बरे करा, निराश न होता उसने द्या, म्हणजे तुमचे प्रतिफल मोठे होईल आणि तुम्ही परात्पराचे पुत्र व्हाल; कारण तो कृतघ्न व दुर्जन ह्यांच्यावरही उपकार करणारा आहे. जसा तुमचा पिता दयाळू आहे तसे तुम्हीही दयाळू व्हा.

लूक ६:३५, ३६

आपल्या शत्रूंशी चांगले वागावे या त्याच्या आज्ञेत, आपला स्वर्गीय पिता आपल्याला त्याच्या उदाहरणाचे अनुकरण करावे अशी इच्छा करतो. म्हणून, देवाबद्दलचे आपले दैहिक दृष्टिकोन काळजीपूर्वक बाजूला ठेवून, दुष्टांवर पडणारे "अग्नीचे निखारे" काय आहेत ते आपण पुन्हा पाहूया. पुन्हा आपण वाचतो:

प्रियजनहो, सूड उगवू नका, तर क्रोधाला वाट द्या; कारण असे लिहिले आहे की, 'सूड घेणे माझे आहे; मी फेड करीन,' असे प्रभु म्हणतो. म्हणून जर तुमचा शत्रू भुकेला असेल तर त्याला खायला द्या; जर तो तहानलेला असेल तर त्याला प्यायला द्या; कारण असे केल्याने तुम्ही त्याच्या डोक्यावर निखाऱ्यांची रास कराल. रोमकर २:१९, २०

ज्याच्याशी आपण वैर करतो आणि ज्याच्यावर आपण दया आणि प्रेम दाखवतो त्याच्या डोक्यावर आपण जी आग लावतो ती भौतिक आग नाही. ती देवाच्या प्रेम आणि दयाळूपणाच्या संदर्भात पापाच्या भयंकर स्वरूपाच्या जाणीवेतून पेटलेली आग आहे. जेव्हा आपण आपल्या शत्रूंवर प्रेम करतो तेव्हा आपण त्याच्या चुकीच्या मार्गाबद्दल त्याला दोषी ठरवण्यासाठी त्याच्यावर पवित्र आत्म्याचा आग लावतो. येशू या आगीबद्दल पुढील प्रकारे बोलतो:

मी पृथ्वी पेटवायला आलो आहे, आणि ती आधीच पेटली असती तर किती बरे झाले असते! लूक १२:४९ (ISV)

देवाचे प्रेम—जीवनाचा सुगंध की अग्नि माय यातना?

येशूने परिपूर्ण त्याग आणि निःस्वार्थ जीवन जगले, ज्यामुळे आपल्याला आपल्या हृदयावर नियम कसा लिहावा याचे चित्र मिळाले आणि आपल्या पापी स्वार्थासाठी आपल्याला कोणतेही कारण न देता सोडले. पृथ्वीवर असताना त्याच्या पित्याच्या प्रेमळ चरित्राबद्दलच्या सत्याच्या प्रकटीकरण द्वारे, येशूने खरोखरच एक अग्नी पेटवला - एक आध्यात्मिक अग्नी जो मनुष्याच्या सर्व आत्म-फसवणुकींना जाळून टाकतो जो तो दोषी न वाटता भ्रष्टतेचे जीवन जगण्यासाठी निर्माण करतो. ही अग्नी पश्चाताप करणाऱ्या लोकांच्या हृदयातील पाप भस्म करेल किंवा त्यांना अंतिम दिवशी त्या कृपामय चेहऱ्याकडे पाहताना नाश होईल — त्या चेहऱ्याकडे, ज्याने त्यांच्या उद्धारासाठी सदैव कार्य केले, तरीही त्यांनी त्याला नाकारले.

नाकारणाऱ्यांची प्रतिक्रिया: ‘एखादे पुस्तक गुंडाळावे तसे आकाश’ गुंडाळले जाऊन निघून गेले आणि सर्व डोंगर व बेटे आपापल्या ठिकाणांवरून ढळली. ‘पृथ्वीवरील राजे व मोठे अधिकारी’, सरदार, श्रीमंत व बलवान लोक, सर्व दास व सर्व स्वतंत्र माणसे, ‘गुहांत’ व डोंगरांतील ‘खडकांतून लपली;’ आणि ते डोंगरांना व खडकांना म्हणाले, “आमच्यावर पडून राजासनावर जो बसलेला आहे, त्याच्या दृष्टीपुढून व कोक्याच्या क्रोधापासून आम्हांला ‘लपवा.’

कारण त्याच्या ‘क्रोधाचा मोठा दिवस’ आला आहे, ‘आणि कोणाच्याने टिकाव धरवेल? प्रकटीकरण ६:१४-१७

स्वीकारणाऱ्यांची प्रतिक्रिया: सर्व लोकांना झाकून टाकणारे झाकण, सर्व राष्ट्रांना आच्छादून टाकणारे आच्छादन, तो ह्या डोंगरावरून उडवून देत आहे. तो मृत्यू कायमचा नाहीसा करतो; प्रभू परमेश्वर सर्वांच्या चेहऱ्यावरील अश्रू पुसतो; तो अखिल पृथ्वीवरून आपल्या लोकांची अप्रतिष्ठा दूर करतो, कारण परमेश्वर हे बोलला आहे. त्या दिवशी ते म्हणतील, “पाहा, हा आमचा देव! ह्याची आम्ही आशा धरून राहिलो; तो आमचे तारण करील. हाच परमेश्वर आहे. ह्याची आम्ही आशा धरून राहिलो. त्याने केलेल्या तारणाने

आपण उल्हास व हर्ष पावू.” यशया २५:७-९ (हे देखील पहा, दानीएल १०:५-७)

दानीएल अध्याय ३ मध्ये आढळणारा असाच प्रतिसाद लक्षात घ्या:

नबुखदनेस्सर त्यांना म्हणाला, “शद्रख, मेशख आणि आबेदनगो, तुम्ही माझ्या देवांची सेवा करत नाही का आणि मी स्थापन केलेल्या सोन्याच्या मूर्तीची पूजा करत नाही का? ... जर तुम्ही पूजा केली नाही तर तुम्हाला त्याच क्षणी जळत्या भट्टीत टाकले जाईल ... म्हणून राजाची आज्ञा तातडीने होती आणि भट्टी खूप गरम होती, त्यामुळे शद्रख, मेशख आणि आबेदनगो यांना घेऊन जाणाऱ्या माणसांना आगीच्या ज्वाळांनी मारले ... मग नबुखदनेस्सर आश्चर्यचकित झाला ... आणि म्हणाला, पाहा, मी चार माणसे अग्नीच्या मध्यभागी चालताना मोकळी दिसत आहे, आणि त्यांच्याकडे काहीही नाही. दुखापत; आणि चौथ्या चे स्वरूप देवाच्या पुत्रासारखे आहे.... मग शद्रख, मेशख आणि आबेदनगो अग्नीतून बाहेर आले ... ज्यांच्या शरीरावर अग्नीचा काही परिणाम झाला नाही, त्यांच्या डोक्याचा एकही केस जळाला नाही, त्यांचे कपडे बदलले नाहीत आणि त्यांना अग्नीचा वास आला नाही. दानीएल ३:१४-२७

आणि पुन्हा योहानाच्या पुस्तकात; काहींनी मेघगर्जना ऐकली, तर काहींनी देवदूत:

हे बापा, तू आपल्या नावाचा गौरव कर.” तेव्हा अशी आकाशवाणी झाली की, “मी ते गौरवले आहे आणि पुन्हाही गौरवीन.” तेव्हा जे लोक उभे राहून ऐकत होते ते म्हणाले, “मेघगर्जना झाली.” दुसरे म्हणाले, “त्याच्याबरोबर देवदूत बोलला.” योहान १२:२८, २९

मत्तय २१:१२-१६ आणि योहान २:१३-१७ मध्ये मत्तय आणि योहान दोघेही नोंदवतात की, चाबूक मारल्यानंतर, येशू मंदिरात गेला आणि सर्व भ्रष्ट धार्मिक नेत्यांना आणि त्यांच्या कट रचणाऱ्या सराफांना हाकलून लावले, जे लोकांना फसवून देवाला त्यांच्यासारखेच दाखवून देवाचे खरे चरित्र कलंकित करत होते (स्तोत्र ५०:१६-२१). येथेही येशूने हिंसाचाराचे प्रदर्शन केले नाही; कारण “त्याने कोणताही हिंसाचार केला नाही” असे प्राचीन संदेष्ट्याने घोषित केले (यशया ५३:९). येशूने कधीही कोणालाही

मारले नाही आणि केवळ स्वतःला दोषी ठरवणारे विवेक असलेले लोक घाबरले आणि पळून गेले. परंतु , ही घटना पाहणारी प्रिय लहान मुले घाबरली नाहीत आणि आंधळे आणि लंगडे जवळ असताना देवाची स्तुती करू लागली आणि बरे झाले.

मुक्त झालेल्यांसाठी, देवाच्या अगापे (प्रेमळ) चारित्र्याचे प्रकटीकरण जीवनाचा सुगंध आहे, परंतु बाकीच्यांसाठी ही दृश्ये भस्म करणारी अग्नी आहेत जी त्यांच्या आत्म्यांना तितकीच वेदना देईल जितकी त्यांनी पापाला त्यांच्यात प्रवेश करू दिला आहे, आणि जितक्या जवळून त्यांनी हे वैभव ओळखले होते तितकेच त्यांनी त्याकडे पाठ फिरवण्याचा निर्णय घेतला. दुष्टांच्या दुःखाचे मूळ येथे दाखवले आहे. जेव्हा देवाने लूसिफरच्या पतनाबद्दल बोलले तेव्हा त्याने दाखवले की ही आध्यात्मिक अग्नी कुठून येते:

तू तुझ्या अनेक पापांनी आणि व्यापाराच्या दुष्टतेने तुझी पवित्र स्थळे भ्रष्ट केलीस; म्हणून मी तुझ्यामधून अग्नी काढीन, तो तुला भस्म करील आणि मी तुला त्या सर्वांच्या देखत जमिनीवर राख करीन.ते तुला पाहतात.यहेज्केल २८:१८

सुरुवातीला ही आग लूसिफरच्या हृदयात त्याच्या अधर्मांमुळे पेटली होती, परंतु सहस्रकानंतर प्रेम आणि प्रकाश असलेल्याची उपस्थिती ती पूर्णपणे प्रकट करेल:

आपल्या हृदयाशी मला मुद्रेप्रमाणे ठेव, मुद्रेप्रमाणे मला आपल्या बाहूंचे ठेव; कारण प्रेम मृत्यूसारखे प्रबळ आहे; प्रेमसंशय अधोलोकासारखा निष्ठुर आहे; त्याची ज्वाला अग्निज्वालेसारखी, किंबहुना परमेशाने प्रदीप्त केलेला तो अग्नीच आहे. असले प्रेम महाजलांच्यानेही विझवणार नाही; महापुरांनाही ते बुडवून टाकता येणार नाही; मनुष्याने प्रेमासाठी आपल्या घरची सगळी संपत्ती दिली तरी ती त्यापुढे तुच्छ होय. (तिरस्कारित) होईल. गीतरत्न ८:६, ७

आपल्या पित्याच्या उपस्थितीतून येणारे अग्निमय प्रेम सैतानाच्या सर्व दुष्ट वासना

बाहेर काढेल आणि ही आग त्याला राखेत बदलेल, तसेच पापाद्वारे त्याच्यामध्ये स्वतःला कलम केलेल्या इतर सर्व लोकांनाही:

तुम्ही दुष्टांना तुडवाल; कारण मी हे करीन त्या दिवशी ते तुमच्या पायांच्या तळव्यांखाली राखेप्रमाणे होतील, असे सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो.

मलाखी ४:३

शेवटी, देवाची उपस्थिती पडलेल्या करुबाच्या आतून ती भयानक आग बाहेर काढेल आणि ती आग त्याला आणि त्याच्याशी जोडलेल्यांना भस्म करेल आणि त्यांना राखेत रूपांतरित करेल. आपल्याला आठवते की अग्नीचा स्रोत सैतानाच्या आतून येतो, देवाच्या आतून नाही.

दुष्टांना आता त्यांच्या बंडखोरीच्या जीवनामुळे काय गमावले आहे ते दिसत आहे. त्यांच्या स्वतःच्या जीवनशैलीच्या साक्षीदाराने घोषित केले की त्यांना देवाचा पुत्र त्यांच्यावर राज्य करणार नाही. त्या अविश्वासू यहुद्यांनी येशूला मसीहा म्हणून नाकारले तेव्हा, दुष्ट न्यायाधीश स्वतःला सार्वकालिक जीवनासाठी अयोग्य ठरवतात (प्रेषितांची कृत्ये १३:४६). या सर्वांगीण प्रेमाच्या प्रकाशात, दुष्टांनी स्वतःला सैतानाविरुद्ध उभे केले कारण त्यांना दिसते की तो त्यांचा उपकारकर्ता नव्हता तर त्यांना त्याच्या नाशात सहभागी होण्यासाठी नेले होते. नेमके येथेच आध्यात्मिक अग्नि भौतिक अग्नि म्हणून प्रकट होतो. त्यांच्या स्वतःच्या आत्म्यातून बाहेर पडून त्यांचा क्रोध सैतानाविरुद्ध पेटतो.

यशया १४:१२-१८ म्हणते: हे ल्युसिफर, प्रभातपुत्र, तू स्वर्गातून कसा पडलास! राष्ट्रांना कमकुवत करणाऱ्या, तुला कसे जमिनीवर कापले गेले! कारण तू मनात म्हटले आहेस, मी स्वर्गात जाईन, मी माझे सिंहासन देवाच्या ताऱ्यांपेक्षा उंच करीन. ... मी परात्पर देवासारखा होईन. तरी तुला नरकात, कबरेला लागून खाली नेले जाईल. जे तुला पाहतील ते तुझ्याकडे बारकाईने पाहतील आणि तुझ्याकडे विचार करतील आणि

म्हणतील, हा तोच माणूस आहे का ज्याने पृथ्वी हादरवली, ज्याने राज्ये हादरवली; ज्याने जगाला वाळवंट केले आणि त्यातील शहरे उद्ध्वस्त केली; ज्याने त्याच्या कैद्यांचे घर उघडले नाही? राष्ट्रांचे सर्व राजे, अगदी ते सर्व, प्रत्येकजण आपापल्या घरात वैभवात झोपलेले आहेत.

कारण तू [सैतान] तुझे हृदय देवाच्या हृदयासारखे ठेवले आहेस; म्हणून पाहा, मी परक्यांना, राष्ट्रांमध्ये भयानक लोकांना तुझ्यावर आणीन; ते तुझ्या शहाणपणाच्या सौंदर्याविरुद्ध आपल्या तलवारी उपसतील आणि तुझे तेज अशुद्ध करतील. ते तुला खाली कबरेकडे नेतील ... हे आच्छादक करुब, मी तुला अग्नीच्या दगडांमधून नष्ट करीन. मी

तुला जमिनीवर लोटून देईन, राजांना पाहण्यासाठी मी तुला जमिनीवर राख करीन.

तुला पाहणाऱ्या सर्वांसाठी तू भयभीत होशील आणि कधीही

तू आता राहणार नाहीस का?” यहेज्केल २८:६-८, १६-१९

पाहा, भट्टीसारखा तप्त दिवस येत आहे; सर्व गर्विष्ठ व सर्व दुराचारी धसकट बनतील; तो येणारा दिवस त्यांना जाळून टाकील, त्यांचे मूळ, फांदी वगैरे काहीच राहू देणार नाही, असे सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो. मलाखी ४:१

तरी रात्री चोर येतो तसा प्रभूचा दिवस येईल; त्या दिवशी आकाश मोठा नाद करत नाहीसे होईल, सृष्टितत्त्वे तप्त होऊन लयास जातील, आणि पृथ्वी व तिच्यावरील गोष्टी उघडकीस येतील २ पेत्र ३:१०

वाचकांना आठवण करून देतो की येशूने शिकवले की शेवटी तो न्याय करणार नाही, तर त्याने बोललेले वचन असेल (योहान १२:४७,४८). देव त्याच्या न्यायनिवाड्यांमध्ये प्राणघातक शक्ती वापरत नाही. हे सत्य देखील पुष्टी पावते. अपोकलिफाच्या १४ पुस्तकांपैकी एकाद्वारे, जे सर्व बायबलमध्ये समाविष्ट होते जसे की: कव्हरडेलचे बायबल, मॅथ्यू-टिडेल बायबल, द ग्रेट बायबल, द जिनेव्हा बायबल, द बिशपचे बायबल

आणि १६११ मध्ये छापलेले किंग जेम्स बायबलची पहिली आवृत्ती. आपण ज्या पुस्तकातून वाचणार आहोत ते म्हणजे २ एस्द्रास १३:३७, ३८:

आणि हा माझा पुत्र त्या राष्ट्रांच्या दुष्ट कल्पनांना फटकारेल, जे त्यांच्या दुष्ट जीवनासाठी वादळात पडले आहेत; आणि त्यांच्यासमोर त्यांचे वाईट विचार आणि त्यांना ज्या यातनांनी त्रास होऊ लागेल ते ठेवील, जे ज्वालासारखे आहेत: आणि तो माझ्यासारख्या कायद्याने त्यांना श्रमाशिवाय नष्ट करील.

कोरह, दाथान आणि अबीराम यांच्या बाबतीत दिसून आले आहे की, "जिवंतपणे खड्ड्यात उतरले" (गणना १६:२८-३३) या कायद्याच्या प्रतिबिंबित कार्याद्वारे दुष्टांना शिक्षा होईल ही कल्पना येथे पुष्टी देते. येथे देव हे प्रकट करत होता की ते स्वतः, "देवाच्या पुत्राला पुन्हा वधस्तंभावर खिळणाऱ्या" सर्वांसारखे (इब्री लोकांस ६:६), देवाच्या संरक्षक कुंपणातून बाहेर पडले होते. त्यांनी "एक खड्डा तयार केला होता, तो खणला होता" आणि "(त्यांनी) केलेल्या खड्ड्यात पडले होते" (स्तोत्र ७:१५). अशाप्रकारे, पौल गणना पुस्तकात नोंदवलेल्यांच्या पापी वृत्तीचा उल्लेख करून आपल्याला सल्ला देतो:

माझ्या , बंधून्तो, तुम्हाला हे माहीत असावे असे मला वाटत नाही की आपले सर्व पूर्वज मेघाखाली होते आणि ते सर्व समुद्रातून गेले; आणि सर्वांनी ढगात आणि समुद्रात मोशेला बाप्तिस्मा दिला; आणि सर्वांनी एकच आध्यात्मिक अन्न खाल्ले; आणि सर्वांनी एकच आध्यात्मिक पेय प्यायले: कारण त्यांनी त्यांच्यामागे येणाऱ्या आध्यात्मिक खडकाचे (पेय) पीत होते: आणि तो खडक ख्रिस्त होता. परंतु त्यापैकी पुष्कळांवर देव प्रसन्न नव्हता: कारण ते अरण्यात पाडले गेले. आता या गोष्टी आपल्या उदाहरणे होत्या, जेणेकरून आपण वाईट गोष्टींची इच्छा करू नये, जसे त्यांनी केली होती. त्यांच्यापैकी काही जणांसारखे तुम्ही मूर्तिपूजक होऊ नका; जसे लिहिले आहे, लोक खाण्यास आणि पिण्यास बसले आणि खेळण्यास उठले. त्यांच्यापैकी काहींनी जसे केले आणि तेवीस हजार जण एका दिवसात पडले तसे

आपण जारकर्म करू नये. त्यांच्यापैकी काहींनी जसे परीक्षा घेतली आणि सापांनी त्यांचा नाश केला तसे आपण ख्रिस्ताची परीक्षा घेऊ नये.

त्यांच्यापैकी कित्येकांनी कुरकुर केली आणि ते संहारकर्त्याकडून नाश पावले, तेव्हा तुम्ही कुरकुर करू नका. ह्या गोष्टी उदाहरणादाखल त्यांच्यावर गुदरल्या आणि जे आपण युगांच्या समाप्तीप्रत येऊन पोहचलो आहोत त्या आपल्या बोधासाठी त्या लिहिल्या आहेत. म्हणून आपण उभे आहोत असे ज्याला वाटते त्याने पडू नये म्हणून सांभाळावे.

१ करिंथकर १०:१०-१२

येथे पौलाने “विनाशक” या शब्दासाठी वापरलेला ग्रीक शब्द ὀλοθρευτής (olothreutés) आहे ज्याचा शब्दशः अर्थ “विषारी साप” असा होतो. हा नाश करणारा साप कोण आहे?

मग तो मोठा अजगर खाली टाकण्यात आला, म्हणजे सर्व जगाला ठकवणारा, जो दियाबल १ व सैतान म्हटलेला आहे तो जुनाट ‘साप’ खाली पृथ्वीवर टाकण्यात आला व त्याच्याबरोबर त्याच्या दूतांना टाकण्यात आले. प्रकटीकरण १२:९

म्हणून देवाच्या पराक्रमी हाताखाली लीन व्हा, ह्यासाठी की, त्याने योग्य वेळी तुम्हांला उंच करावे. त्याच्यावर तुम्ही ‘आपली’ सर्व ‘चिंता टाका’ कारण तो तुमची काळजी घेतो. सावध असा, जागे राहा; तुमचा शत्रू सैतान हा गर्जणाऱ्या सिंहासारखा कोणाला गिळावे हे शोधत फिरतो. १ पेत्र ५:६-८

स्पष्टपणे सैतान हा नाश करणारा आहे, पण देव पुनर्संचयित करणारा आहे! अशाप्रकारे पुढील शास्त्रवचन स्पष्ट होऊ लागते: कारण ह्या रात्री मिसर देशात फिरून त्यातील मनुष्य व पशू ह्या सर्वांचे प्रथमजन्मलेले मी मारून टाकीन आणि मिसर देशातील सर्व देवांचे शासन करीन; मी परमेश्वर आहे. निर्गम १२:१२

आपण आताच जे शिकलो त्यावरून आपण असा विश्वास ठेवायचा का की मिसर

देशातील सर्व ज्येष्ठांना देवानेच मारले? की मिसरी लोकांनी देवाला नाकारून स्वतःला सैतानाच्या अर्थात विनाशकाच्या हाती सोडले? चला खाली काही वचने वाचत राहूयाः कारण परमेश्वर मिसरी लोकांना मारण्यासाठी पुढे जाईल; आणि जेव्हा तो कपाळाच्या कपाळपट्टीवर आणि दोन्ही बाजूंच्या चौकटींवर रक्त पाहील तेव्हा तो दार ओलांडून जाईल आणि दाराला स्पर्श करू देणार नाही विध्वंसक तुमच्या घरात घुसून तुम्हाला मारण्यासाठी. निर्गम १२:२३

देवाला नाकारल्याने विनाश होतो कारण तो तुमच्या निवडीच्या स्वातंत्र्यात हस्तक्षेप करणार नाही. तो तुम्हाला त्याच्या संरक्षणात्मक कृपेच्या पलीकडे भटकण्याची परवानगी देईल. परंतु हा विनाश तुमच्या स्वतःच्या दुष्टतेमुळे आणि मृत्यूचा जनक सैतान असल्याने येतो.

त्याने (देवाने) त्यांच्यावर आपला क्रोध, क्रोध, संताप आणि संकट यांचा भयंकर वर्षाव केला, त्यांच्यामध्ये वाईट देवदूत पाठवून. स्तोत्रसंहिता ७८:४९

येथे "पाठवणे" यासाठी वापरला जाणारा हिब्रू शब्द "सोडणे" किंवा "सोडून देणे" असे अधिक अचूकपणे भाषांतरित केला आहे. ख्रिस्त आणि दुष्ट देवदूत एकत्र काम करत नाहीत. त्याच्या संरक्षणाखाली ख्रिस्त आणि त्याचे देवदूत सैतान आणि त्याच्या दुष्ट देवदूतांना रोखतात. त्याच्या संरक्षणाशिवाय तुम्ही या दुष्ट देवदूतांना सोडण्याचा पर्याय निवडत आहात.

देवाचे तेजस्वी व्यक्तिमत्व

आपला न्याय कसा होईल यासाठी आपण शास्त्रवचनांचे वाचन कसे करतो हे महत्वाचे आहे, कारण देवाचे वचन हातोड्यासारखे आहे जे चकमक हृदयाचे तुकडे तुकडे करते आणि अग्नीसारखे आहे जे कचरा आणि कथील भस्म करत (यहेज्केल २२:१९-२२):

तो म्हणाला, “परमेश्वर सीनायहून आला, सेईरावरून आमच्यावर^१ उदय पावला; पारान पर्वतावरून तो प्रकटला, लक्षावधी पवित्रांच्या मधून तो आला, त्याच्या उजव्या हातापासून अग्निज्वाला निघाली. अनुवाद ३३:२

परमेश्वर म्हणतो, माझे वचन अग्नीसारखे, खडकाला फोडून तुकडे-तुकडे करणाऱ्या हातोड्यासारखे नव्हे काय? यिर्मया २३:२९

कारण आपला देव भस्म करणारा अग्नि आहे. इब्री लोकांस १२:२९

देवाचा नियम अग्निमय आहे, कारण तो त्याच्या चारित्र्याचा उतारा आहे जसे आपण आधी २ एस्द्रास १३:३८ मध्ये शिकलो होतो जिथे देव म्हणाला: “माझ्यासारखा नियम.” आपण पाहिले आहे की, ही अग्नी देवाच्याच तत्वातून येते, जी शुद्ध आणि उदात्त प्रेम आहे: “जो प्रेम करत नाही तो देवाला ओळखत नाही; कारण देव “प्रेम आहे.” (१ योहान ४:८). लक्षात घ्या की ते असे म्हणत नाही की देव प्रेमळ आहे, किंवा देवाला प्रेम आहे, परंतु ते म्हणते की, तो प्रेम आहे. म्हणून जेव्हा देवाचे नाव सादर केले जाते, जे त्याचे चरित्र आहे, तेव्हा दया नेहमीच यादीच्या वर असते:

परमेश्वर म्हणतो, “ज्ञान्याने आपल्या ज्ञानाचा अभिमान बाळगू नये; बलवानाने आपल्या बळाचा व श्रीमंताने आपल्या श्रीमंतीचा अभिमान बाळगू नये; बाळगायचा असला तर, मी दया करणारा व पृथ्वीवर प्रेमदया, न्याय आणि नीतिमत्ता चालवणारा परमेश्वर आहे,

ह्याची त्याला जाणीव आहे, ओळख आहे, ह्याविषयी बाळगावा; ह्यात मला संतोष आहे, असे परमेश्वर म्हणतो.” यिर्मया ९:२३-२४

प्रेम हे देवाचे सार आहे, म्हणून त्याचे इतर सर्व गुणफक्त प्रेमाचे प्रकटीकरण, किंवा त्या प्रेमाचे मार्ग. याचा अर्थ असा की देव जे काही करतो ते प्रेमाने प्रेरित होते. आपल्या पित्याचा न्याय हा कठोर आणि दयेपासून वंचित नाही. सैतान असा आहे जो देवाला असे सादर करू इच्छितो की जणू त्याच्यासोबत दया आणि न्याय विरोधात आहेत. त्याउलट, देव नेहमीच त्याच्या मुलांवर प्रेमाने वागतो. शास्त्र या प्रेमाचे अग्नी म्हणून प्रतिनिधित्व करते:

आपल्या हृदयाशी मला मुद्रेप्रमाणे ठेव, मुद्रेप्रमाणे मला आपल्या बाहूंच ठेव; कारण प्रेम मृत्यूसारखे प्रबळ आहे; प्रेमसंशय अधोलोकासारखा निष्ठुर आहे; त्याची ज्वाला अग्निज्वालेसारखी, किंबहुना परमेशाने प्रदीप्त केलेला तो अग्नीच आहे. असले प्रेम महाजलांच्यानेही विझवणार नाही; महापुरांनाही ते बुडवून टाकता येणार नाही; मनुष्याने प्रेमासाठी आपल्या घरची सगळी संपत्ती दिली तरी ती त्यापुढे तुच्छ होय.

गीतरत्न ८:६, ७ (ESV)

प्रेम क्रूर कसे असू शकते? आपल्या स्वर्गीय पित्याचे प्रेम निर्दयपणे पापाचे खरे स्वरूप - त्याचा विनाशकारी गुण प्रकट करते. ही ती ज्योत आहे जी दुष्टांना यातना देईल:

तोही ‘देवाच्या क्रोधाच्या प्याल्यात निरा घातलेला’ त्याचा क्रोधरूपी द्राक्षारस पिईल, आणि पवित्र देवदूतांसमक्ष व कोक्यासमक्ष त्याला ‘अग्नी व गंधक’ ह्यांपासून पीडा होईल. प्रकटीकरण १४:१०

येथे गंधक यासाठी वापरल्या जाणाऱ्या ग्रीक शब्दाच्या पुढील व्याख्या आहेत:

Θειον: (theion, theios शी संबंधित - देवत्वाशी संबंधित) स्ट्रॉगची व्याख्या: १.

गंधक α. दैवी धूप.....

ही आग दुष्टांना अनंतकाळ जाळू शकत नाही, कारण ते देवाच्या न्याय्य चारित्र्याच्या विरुद्ध असेल. पण प्रकटीकरण १४ पुढे म्हणत नाही का ... आणि त्यांच्या यातनांचा धूर अनंतकाळ वर जाईल. जे लोक पशूची आणि त्याच्या मूर्तीची उपासना करतात आणि जे त्याच्या नावाची खूण धारण करतात त्यांना दिवसा किंवा रात्र विश्रांती मिळणार नाही.

पण लक्षात घ्या की तो "धूर" आहे जो "सर्वकाळासाठी" वर चढत राहतो. धूर म्हणजे काहीतरी भस्म झाल्यानंतर उरलेला धूर. हा धूर पापाची आठवण आणि त्याच्या विनाशकारी स्वरूपाचे प्रतीक आहे. तो कधीही विसरला जाणार नाही. पण यहुदा ७ मध्ये उल्लेख केलेल्या "शाश्वत अग्नी" बदल काय?

सदोम आणि गमोरा आणि त्यांच्या सभोवतालची शहरे, ज्यांनी स्वतःला जारकर्माला वाहून घेतले आणि परक्या देहाच्या मागे लागले, त्यांना अनंतकाळच्या अग्नीचा शिक्षेचा अनुभव घेताना उदाहरण म्हणून ठेवले आहे.

ही दोन्ही शहरे आजही जळत आहेत का? नाही. यहुदा असेही म्हणतो की सदोम आणि गमोराचा नाश "उदाहरणार्थ" होता. तो कोणत्या उदाहरणाबद्दल बोलत आहे? २ पेत्र २:६ याचे उत्तर देते:

आणि सदोम आणि गमोरा ही शहरे राखेत रूपांतरित करून त्यांचा नाश केला, आणि नंतर जे अधार्मिक जीवन जगतील त्यांच्यासाठी ती एक उदाहरण (उदाहरण) ठरली. पेत्र म्हणतो की ही दोन्ही शहरे "राख" मध्ये बदलली गेली आणि हे दुष्टांच्या अंताचे एक उदाहरण होते. म्हणून, आपण असा निष्कर्ष काढला पाहिजे की तोच "शाश्वत अग्नि" सैतान आणि त्याच्या अनुयायांचा नाश करेल आणि त्यांना जाळून (कमी करून) राख करेल! मलाखी ४:३ मध्ये म्हटले आहे, "आणि तुम्ही दुष्टांना तुडवा; कारण ते तुमच्या पायाखाली राख होतील." हा नाश शाश्वत आहे. येशूने शिकवले की जे "विश्वास ठेवतात" त्यांनाच "शाश्वत जीवन" मिळेल आणि अविश्वासूप्रमाणे "नाश"

होणार नाही (योहान ३:१६) आणि पौल म्हणतो की दुष्टांना शाश्वत मृत्यू मिळेल (रोमकर ६:२३). देवाच्या निःस्वार्थ प्रेमाचा सतत नकार केल्याने, हृदय स्वार्थी/स्वार्थी हृदय राहील जे सहजपणे पेटणाऱ्या कोरड्या गवतासारखे आहे.

तुम्ही भुसाचा गर्भ धराल व धसकट प्रसवाल; तुमचा श्वास हाच अग्नी आहे, तो तुम्हांला ग्राशील.

राष्ट्रे भाजलेल्या चुनखडीसारखी भस्म होतील; काटेरी झुडपे तोडून आगीत जाळतात तशी ती होतील.” यशया ३३:११, १२

पुन्हा एकदा, हे सर्व तुम्ही देवाच्या प्रेमाशी कसे वागता यावर अवलंबून आहे. जर तुम्ही ते नाकारले तर स्वतःचा न्याय आणि निंदा करण्याची अपराधी भावना तुम्हाला भस्म करेल. जर तुम्ही ते स्वीकारले तर देवाचे अग्निमय प्रेम तुमच्या जीवनातून पापीपणा दूर करेल आणि ते तुमच्यासाठी सार्वकालिक जीवन बनेल. यशयाने विचारलेल्या प्रश्नाकडे लक्ष द्या की भस्म करणाऱ्या अग्नीत कोण राहेल:

... आपल्यापैकी कोण भस्म करणाऱ्या अग्नीजवळ राहील? आपल्यापैकी कोण कायमच्या जळणाऱ्या ज्वालांसह राहील? यशया ३३:१४

बहुतेक ख्रिश्चन जग असे उत्तर देईल की दुष्ट लोक "सार्वकालिक ज्वालांमध्ये" राहतात. परंतु यशयाला पुढील वचनात त्याच्या स्वतःच्या प्रश्नाचे उत्तर देताना पुढे जाऊ द्या:

जो धर्माने चालतो, सरळ भाषण करतो, जुलूम करून होणारा लाभ अव्हेरतो, लाच घेण्यापासून आपला हात आवरतो, घातपाताच्या मनसुब्ब्याला आपले कान बंद करतो, दुष्कर्माला आपले डोळे मिटतो, यशया ३३:१५

ज्यांनी येशू आणि त्याच्या नीतिमतेचा स्वीकार केला आहे तेच देवाच्या प्रेमाच्या

सार्वकालिक अग्नीत राहतील; कारण त्यांचा बाप्तिस्मा (पूर्णपणे बुडून) "पवित्र आत्म्याने आणि अग्नीने" झाला आहे (मत्तय ३:११). हे खरे आहे की ही अग्नी अविभाज्य आहे:

तुझा हात तुला पापास प्रवृत्त करीत असेल तर तो तोडून टाक; दोन हात असून नरकात म्हणजे न विझणाऱ्या अग्नीत जावे, ह्यापेक्षा व्यंग होऊन जीवनात जावे हे तुझ्या हिताचे आहे.

मार्क ९:४३, ४४

"शमन करणे" या शब्दाचा अर्थ "विझवणे" किंवा "विझवणे" असा होतो. कोणीही आग विझवू शकणार नाही. यिर्मयाने भाकीत केले की येरुशलेम अशा आगीने नष्ट होईल जी विझणार नाही: पण जर तुम्ही शब्बाथ दिवस पवित्र मानण्याचे माझे ऐकले नाही आणि पण तुम्ही शब्बाथ पवित्रपणे पाळावा, शब्बाथ दिवशी ओझे वाहू नये व येरुशलेमच्या वेशींतून येजा करू नये, ही माझी आज्ञा तुम्ही ऐकणार नाही तर त्याच्या वेशींत मी अग्नी पेटवीन; तो येरुशलेमचे वाडे जाळून खाक करील, तो विझणार नाही." यिर्मया १७:२७

सर्वप्रथम लक्षात घ्या की ही न विझणारी आग "येरुशलेमच्या राजवाड्यांना भस्म करेल (किंवा, भस्म करेल)." खरं तर, या आगीमुळे, येरुशलेम "ओसाड" राहिले, पण फक्त ७० वर्षांसाठी (२ इतिहास ३६:१९-२१). येरुशलेम न विझणाऱ्या आगीने जाळले गेले, परंतु येरुशलेम आज जळत नाही. या आगीला अशी आग म्हटले जाते जी विझवता येत नाही कारण कोणीही आग विझवू शकले नाही. पण ती स्वतःहून जळून गेली. येरुशलेमला उजाड करण्याचे काम पूर्ण होईपर्यंत आग विझली नाही. अग्नीच्या सरोवराबद्दल यशया काय म्हणतो ते वाचल्यावर संपूर्ण चित्र स्पष्ट होते:

पाहा, ते धसकटासारखे झाले आहेत, अग्नीने त्यांना भस्म केले आहे; ज्वालेच्या तडाख्यातून त्यांना स्वतःचा बचाव करता येईना. हा शेकत बसण्याचा विस्तव नव्हे, भोवती बसण्याच्या शेगडीचा अग्नी नव्हे. यशया ४७:१४

यशयाने असेही भाकीत केले की, “लोक अग्नीच्या इंधनासारखे होतील; कोणीही आपल्या भावाला सोडणार नाही.” (यशया ९:१९).

बरेच जण असे गृहीत धरतात की मार्क ९:४४ मध्ये येशू ज्या “किडा” बदल बोलत आहे तो अशा व्यक्तीच्या आत्म्याचा संदर्भ देत आहे जो कधीही नरकात मरणार नाही. तथापि, येशू स्पष्टपणे म्हणतो की शरीर आणि आत्मा दोन्ही नरकात नष्ट होतील (मत्तय १०:२८) आणि अंतहीन यातना सहन करून अनंत काळ जगणार नाहीत. देवाने अश्रू ढाळून इशारा दिला आहे: “जो आत्मा पाप करतो तो मरेल.” (यहेज्केल १८:४). सत्य हे आहे की, येशू एका शब्दशः किडा किंवा किड्याचा संदर्भ देत आहे जो मृत शरीरांना खातो. यशया म्हणतो:

11तुझा डामडौल, तुझ्या सारंग्यांचा नाद अधोलोकात उतरत आहे; तुझ्याखाली कृमींचे अंथरूण झाले आहे, आणि वरून तुला कीटकांचे पांघरूण झाले आहे.. यशया १४:११

कारण वस्त्राप्रमाणे त्यांना कसर भक्षील, लोकरीप्रमाणे त्यांना कीड खाऊन टाकील; माझा न्याय तर सर्वकाळ टिकेल, पिढ्यानपिढ्या राहील.”यशया ५१:८

येशू म्हणाला: “आणि हे सार्वकालिक शिक्षेत जातील, पण नीतिमान सार्वकालिक जीवनात जातील.” (मत्तय २५:४६). दुष्टांसाठी “शिक्षा” काय आहे? “पापाचे वेतन मृत्यु आहे” (रोमकर ६:२३). देव त्यांना मृत्युने शिक्षा (शिक्षा/बक्षीस) देत नाही. ते पापाचे जीवन जगतात, म्हणून पाप त्यांना मृत्युचे वेतन (कारण आणि परिणाम/परिणाम) देते आणि हे मृत्यु “सार्वकालिक” असेल. ते कधीही परत जिवंत होणार नाहीत कारण त्यांनी जीवनाचा एकमेव स्रोत असलेल्या देवापासून - तुटलेले राहण्याचा पर्याय निवडला आहे! येथे “शिक्षा” साठीचा ग्रीक शब्द κόλασις (कोलासिस) आहे ज्याचा अर्थ “वंचितता” असा आहे. त्यांना जीवनापासून वंचित केले जाईल! ते “जीवनाच्या सार्वकालिक वंचिततेत जातील”! म्हणूनच त्यांना कधीही खरा “विश्रांती” मिळत नाही (प्रकटीकरण १४:११) कारण त्यांनी देवाच्या प्रेमळ/दयाळू उपस्थितीला नाकारले आहे

(निर्गम ३३:१४; मत्तय ११:२८-२९).

येशू काय म्हणतो ते बारकाईने पहा; दुष्ट लोक "सार्वकालिक शिक्षेत (जीवनापासून वंचित)" जातील, तर नीतिमान लोक "सार्वकालिक जीवनात" जातील. जे ख्रिस्तामध्ये आहेत त्यांनाच सार्वकालिक किंवा कधीही न संपणारे जीवन मिळते:

कारण देवाने जगावर एवढी प्रीति केली की, त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला, यासाठी की जो कोणी त्याच्यावर विश्वास ठेवतो त्याचा नाश होऊ नये तर त्याला सार्वकालिक जीवन मिळावे. कारण देवाने आपल्या पुत्राला जगाचा न्याय करण्यासाठी जगात पाठवले नाही, तर त्याच्याद्वारे जगाचे तारण व्हावे म्हणून पाठवले. योहान ३:१६, १७

जेव्हा आपण शिकवतो की दुष्ट लोक अनंत काळासाठी जळत राहतील तेव्हा आपण शिकवत असतो की त्यांना सार्वकालिक जीवन आहे. ते एक वेदनादायक सार्वकालिक जीवन असेल, परंतु ते अजूनही सार्वकालिक जीवन आहे. पण नाही! जे ख्रिस्तामध्ये आहेत त्यांनाच "सार्वकालिक जीवन" मिळते कारण तो "जीवन" आहे (योहान १४:६), आणि सार्वकालिक जीवन म्हणजे नीतिमतेचे जीवन (अनुवाद ३०:१५-२०). योहान म्हणतो:

ज्याला तो पुत्र लाभला आहे त्याला जीवन लाभले आहे; ज्याला देवाचा पुत्र लाभला नाही त्याला जीवन लाभले नाही. १ योहान ५:१२

ज्यांच्याकडे येशू नाही त्यांना मृत्यू मिळेल—एक शाश्वत (अंतहीन) मृत्यू! "सार्वकालिक शिक्षा" या शब्दप्रयोग वापर करण्याऐवजी, पौल २ थेस्सलनीकाकर १:९ मध्ये "सार्वकालिक नाश" वापरतो. तो नाश (मृत्यू) आहे जो शाश्वत आहे! आज आपल्याला देवाच्या चारित्र्याबद्दलच्या या सत्याच्या अरुंद मार्गातील पुढील पायरीवर

चालण्यासाठी आमंत्रित केले आहे, जेणेकरून आपला स्वर्गीय पिता या दुःखाचे मूळ नाही, तर त्याची प्रेमळ उपस्थिती पापाला त्याच्या विनाशकारी स्वरूपातून प्रकट करते आणि ही प्रक्रिया न्याय पूर्ण करते हे आपल्याला दिसून येईल.

देवाकडून आग?

मरत नाही असा किडा, अंधाराच्या साखळ्या आणि न विझणारा अग्नी ही सर्व प्रतीक आहेत जी सैतानाच्या साठ्यात स्वतःला कलम करण्याची परवानगी देणाऱ्या सर्वांच्या अनुभवाचे प्रतिनिधित्व करतात. पापीची ही स्थिती त्याला त्याच्या पापांसाठी खरा पश्चात्ताप करण्याची संधी आणि म्हणूनच आपल्या पित्याच्या क्षमेचा फायदा घेण्याची संधी यांच्या पलीकडे ठेवते. पापाचा परिणाम किती कठोर होतो हे येथे आहे. अर्थात, एक भौतिक अग्नी देखील असेल, जो पृथ्वीला स्वच्छ करण्यासाठी असेल आणि तिला तिच्या नवीन अवस्थेसाठी तयार करेल. आपण जंगलाला नवीन जीवन देणाऱ्या निरोगी जंगलातील आगीच्या समांतरतेचा विचार करू शकतो. देव प्राणघातक शक्ती वापरत नसल्यामुळे, भौतिक अग्नी कुठून येतो? अनेक भाषांतरांमध्ये, "देवाकडून" हा वाक्यांश कंसात ठेवला आहे आणि काहींमध्ये तो अनुपस्थित देखील आहे:

ते पृथ्वीच्या रुंदीवरून वर गेले आणि त्यांनी संतांच्या छावणीला आणि प्रिय शहराला वेढा घातला; आणि स्वर्गातून अग्नि उतरला आणि त्यांना खाऊन टाकले. प्रकटीकरण २०:९

ते पृथ्वीच्या पलीकडे गेले आणि त्यांनी पवित्र लोकांच्या छावणीला आणि प्रिय नगराला वेढले; आणि स्वर्गातून अग्नि खाली उतरला आणि त्यांना जाळून टाकले. प्रकटीकरण २०:९ ASV

ते पृथ्वीच्या रुंदीवरून वर आले आणि त्यांनी संतांच्या छावणीला, प्रिय नगरीला वेढा घातला. मग स्वर्गातून अग्नी खाली आला आणि त्यांना भस्म केले. प्रकटीकरण २०:९ आणि ते पृथ्वीच्या विस्तृत मैदानावर चाल करून गेले आणि त्यांनी संतांच्या छावणीला आणि प्रिय शहराला वेढले, परंतु स्वर्गातून अग्नि खाली आला आणि त्यांना भस्म केले. प्रकटीकरण २०:९ ESV

"देवाकडून" या वाक्यांश सह उतारा अनुवादकांनी सादर केला का? देवाबद्दल माणसाच्या पापी विचारसरणीचेही भाषांतर करा? त्याच्या पतित स्वभावात माणूस नेहमीच देवाच्या चारित्र्य पेक्षा त्याच्या शक्तीची पूजा करेल, कारण माणूस स्वतः देवाच्या चारित्र्यापेक्षा त्याच्या शक्तीची जास्त इच्छा करतो, विशेषतः कारण तो चारित्र्य आत्मत्यागाचे आहे (मत्तय १६:२४). अशा प्रकारे तो अशा पद्धतीने वचनांचे भाषांतर करेल जे देवाला त्याच्याकडे असलेल्या सामर्थ्यावर भर देईल, ज्या चारित्र्याला तो कमी महत्त्व देतो त्यापेक्षा. हे आपल्याला जुन्या कराराचे नियमशास्त्र ऐकणारे बनवते, कृत्ये करणारे बनवते (याकोब १:२३), देवाला जाणून घेण्याऐवजी आणि त्याद्वारे त्याच्यावर विश्वास ठेवण्याऐवजी आपल्या स्वतःच्या योजनांनुसार काम करायला लावते. देवाच्या नियमाद्वारे जुन्या कराराच्या विचारसरणीचे प्रतिबिंब खरोखरच देवाच्या चारित्र्याचे वैभव भस्म करणाऱ्या अग्नीसारखे दिसते:

निर्गम २४:१७ आणि इस्राएल लोकांच्या दृष्टीने पर्वताच्या शिखरावर परमेश्वराचे तेज भस्म करणाऱ्या अग्नीसारखे दिसत होते.

सैतानाची नेहमीच इच्छा होती की लोकांनी असा विश्वास ठेवावा की अग्नी स्वर्गातून खाली येतो, याचा अर्थ असा की देवाने तो थेट घडवून आणला. तरीही पुढील प्रकरणांमध्ये सैतानानेच स्वर्गातून हा अग्नी पाडला:

तो बोलत असतानाच आणखी एक आला आणि म्हणाला, "देवाचा अग्नी आकाशातून पडला आहे, त्याने मेंढरे आणि नोकरांना जाळून टाकले आहे; आणि मी एकटाच

बचावलो आहे आणि तुला हे सांगू शकतो.” ईयोब १:१६५

ते पहिल्या श्वापदाचा सर्व अधिकार त्याच्यासमक्ष चालवते आणि ज्या पहिल्या श्वापदाचा प्राणघातक घाव बरा झाला होता, त्याला पृथ्वीने व तिच्यावर राहणाऱ्या लोकांनी नमन करावे असे करते. ते मोठी चिन्हे करते; माणसांसमक्ष आकाशातून पृथ्वीवर अग्नी पडावा असेदेखील करते. प्रकटीकरण १३:१२, १३

जेव्हा येशूच्या शिष्यांमध्येही ही विचारसरणी दिसून आली तेव्हा त्याने त्याला नाकारले: आणि जेव्हा त्याचे शिष्य याकोब आणि योहान यांनी हे पाहिले तेव्हा ते म्हणाले, “प्रभु, एलियाने जसे केले तसे आम्ही स्वर्गातून अग्नी येऊन त्यांना भस्म करण्याची आज्ञा करावी अशी तुझी इच्छा आहे?” पण तो वळला आणि म्हणाला,

“ईयोब १:१२ दाखवते की आग ही सैतानाची कृती होती आणि दूताने चुकून ती देवाला दिली.

त्यांना दटावले आणि म्हणाला, “तुम्हाला माहित नाही की तुम्ही कोणत्या प्रकारच्या आत्म्याचे आहात.” लूक ९:५४, ५५ (KJV मध्ये)

येथे येशू या वस्तुस्थितीचा उल्लेख करतो की केवळ त्याच्या शिष्यांनाच नाही तर एलीयालाही देवाचे चरित्र समजण्यास अडचण येत होती आणि त्याला वाटले की देवाला त्यांच्या परस्पर शत्रूंना अग्नीने नष्ट करावे लागेल. तरीही देव आणि त्याचा पुत्र त्यांच्या संदेष्ट्यांशी धीराने वागले, त्यांना त्यांच्या पवित्र चरित्राचे स्वरूप आणि त्यांच्या राज्याची तत्त्वे शिकवली. पुन्हा आपण वाचतो:

त्याने त्याला म्हटले, “तू येथून बाहेर निघून जा; पर्वतावर परमेश्वरासमोर उभा राहा.” तेव्हा पाहा, परमेश्वर जवळून जात असताना त्याच्यासमोरून मोठा सुसाट्याचा वारा सुटून डोंगर विदारत व खडक फोडत होता; पण त्या वाऱ्यात परमेश्वर नव्हता. वारा सुटल्यानंतर भूमिकंप झाला; पण त्या भूमिकंपातही परमेश्वर नव्हता. भूमिकंपानंतर अग्नी प्रकट झाला; पण त्या अग्नीतही परमेश्वर नव्हता; त्या अग्नीनंतर शांत, मंद वाणी झाली. १

प्रभु भौतिक अग्नीत नव्हता कारण त्याची शक्ती नेहमीच त्याच्या प्रेमळ चारित्र्याला समर्पित असते, आणि म्हणूनच त्याचे राज्य शक्ती आणि जबरदस्त शक्तीचे राज्य नाही. येशूने शिकवले की त्याचे राज्य या जगाचे नव्हते परंतु जर त्याचे सेवक त्याच्या शत्रूशी लढले असते (योहान १८:३६). परंतु त्याचे राज्य या जगाचे नसल्यामुळे (शक्ती आणि जबरदस्त शक्तीचे राज्य नाही), त्याने नम्रपणे स्वतःला त्याच्या शत्रूंना दिले आणि छळ सहन करताना त्याने प्रार्थना केली, "पित्या, त्यांना क्षमा कर; कारण ते काय करतात हे त्यांना माहिती नाही" (लूक २३:३४).

मग एलीयाने राजाने त्याला पकडण्यासाठी पाठवलेल्यांना नष्ट करण्यासाठी स्वर्गातून अग्नी का पाडला? आणि जर ही अग्नी देवाकडून नसेल तर ती कुठून आली?

एलीयाने त्या पन्नासांच्या नायकाला म्हटले, "मी देवाचा माणूस असलो तर आकाशातून अग्नीचा वर्षाव होऊन तो तुला व तुझ्या पन्नास शिपायांना भस्म करे." तेव्हा आकाशातून अग्नीचा वर्षाव होऊन त्याने त्याला व त्याच्या पन्नास शिपायांना भस्म केले. २ राजे १:१०

शिष्यांनी ज्या प्रकरणाचा उल्लेख केला होता ते हेच आहे. येथे एलीयाने देवाच्या राज्याबद्दलचे त्याचे चुकीचे विचार अद्याप सोडले नाहीत आणि तो बळी पडला.

स्वर्गातील चिन्हे आणि हिंसाचाराद्वारे देवाचा संदेष्टा म्हणून त्याची ओळख टिकवून ठेवण्याच्या मोहासाठी. यामागील महत्त्व "जर" या शब्दात आहे, जी संशयाची अभिव्यक्ती आहे. अशाच प्रकारच्या मोहांसह सैतान देखील येशूकडे आला:

तेव्हा परीक्षक त्याच्याजवळ येऊन म्हणाला, "तू देवाचा पुत्र आहेस तर ह्या धोंड्यांच्या भाकरी व्हाव्यात अशी आज्ञा कर." मत्तय ४:३

आणि म्हणाला, अरे, मंदिर मोडून तीन दिवसांत बांधणाऱ्या, तू देवाचा पुत्र असलास तर स्वतःचा बचाव कर आणि वधस्तंभावरून खाली उतर.” मतय २७:४०

हे सर्व लक्षात घेऊन, हजार वर्षांनंतर स्वर्गातून खाली पडून पृथ्वीवरून भडकणाऱ्या भौतिक अग्नीचे कारण काय असेल? जेव्हा आपण देवाच्या वचनाचा आणि पर्यावरणाचा घटक पाहिला तेव्हा आपल्याला दिसून आले की देवाने निसर्गात अंमलात आणलेले नियम मानवाच्या आनंदाच्या आणि देवाच्या आज्ञाधारकतेच्या स्थितीत त्याच्या चारित्र्याचे प्रतिबिंब म्हणून रचलेले होते - जसजसे मनुष्य देवाचे अधिक ज्ञान घेत गेला तसतसे एदेन बाग जगभर पसरत गेली. तरीही जेव्हा ख्रिस्ताच्या आत्म्याच्या जागी बंडाचा आत्मा, सैतानाचा आत्मा, पृथ्वीने सैतानाच्या आत्म्यात अस्तित्वात असलेल्या कलह आणि कलहाचे प्रकटीकरण करण्यास सुरुवात केली. जलप्रलय हा त्या युगाचा कळस होता, जेव्हा एका संपूर्ण पिढीने त्यांच्या नीच आणि स्वार्थी हेतूसाठी ख्रिस्ताला स्वतःमध्ये वधस्तंभावर खिळले, त्याच्या शक्तीचा (जी सर्व जीवन टिकवते) वापर केला. जेव्हा त्यांनी त्याच्या आत्म्याला पूर्णपणे नाकारले, ज्यामध्ये सर्वकाही समाविष्ट आहे ("त्याच्याद्वारे सर्व काही समाविष्ट आहे", कलस्सै १:१७; आणि "ज्याच्यामध्ये आपण राहतो, फिरतो आणि आपले अस्तित्व आहे", प्रेषितांची कृत्ये १७:२८) तेव्हा पृथ्वीला तिच्या मालकाचा - पतित मनुष्याचा आत्मा पूर्णपणे प्रकट करण्याची परवानगी देण्यात आली. आपल्याला माहिती आहे की शेवटी हेच तत्व कार्य करेल, जिथे माणसांच्या ज्वलंत वासना पृथ्वीला भरून टाकतील आणि भौतिक अग्नी म्हणून बाहेर पडतील:

आणि त्याचप्रमाणे, पुरुषांनीही स्त्रीचा नैसर्गिक वापर सोडून देऊन एकमेकांबद्दलच्या आपल्या वासनेत जळून खाक झाले; पुरुषांनी पुरुषांसोबत अनुचित काम केले आणि त्यांच्या चुकीबद्दल त्यांना योग्य ते फळ मिळाले. रोमकर १:२७ [त्यांनी जे पेरले तेच त्यांनी घेतले].

प्रथम हे समजून घ्या की शेवटच्या दिवसांत थट्टा करणारे लोक येतील, स्वतःच्या

वासनांनुसार चालणे, आणि म्हणत, त्याच्या येण्याचे वचन कोठे आहे? कारण पूर्वज मेल्यापासून, सर्व गोष्टी सृष्टीच्या सुरुवातीपासून जसे होते तसेच चालू आहेत. कारण ते स्वेच्छेने हे विसरतात की, देवाच्या वचनाने आकाश प्राचीन काळापासून होते आणि पृथ्वी पाण्यातून आणि पाण्यात उभी राहिली: त्यामुळे तेव्हाचे जग पाण्याने भरून गेले आणि नष्ट झाले: परंतु आकाश आणि पृथ्वी, जे आता आहे, ते त्याच वचनाने राखून ठेवले आहे, न्यायाच्या दिवसासाठी आणि अधार्मिक लोकांच्या नाशासाठी अग्नीसाठी राखून ठेवले आहे. 2 पेत्र ३:३-७

जलप्रलयापूर्वी जगणाऱ्या लोकांबद्दल आणि त्यांनी या तत्वावर विश्वास का ठेवला नाही याबद्दल आपण विचार करू शकतो. तरीही आजची परिस्थिती वेगळी नाही. जेव्हा मानवजातीच्या संपूर्ण इतिहासातील सर्व दुष्ट लोक पृथ्वीच्या पृष्ठभागावर पसरतील आणि सैतानासोबत मिळून त्यांचे बंड पूर्णपणे प्रकट करतील, तेव्हा पृथ्वी आणि स्वर्ग पुन्हा एकदा त्यांच्या दुष्टतेचे ज्वलंत स्वरूप प्रतिबिंबित करू शकतील.

त्यांचा देशही भ्रष्ट झाला आहे, म्हणून त्यांच्या दुष्टतेमुळे मी त्यांचा समाचार घेत आहे व तो देश आपल्या रहिवाशांचा त्याग करित आहे. २८तुमच्यापूर्वीच्या राष्ट्रांचा जसा ह्या देशाने त्याग केला तसा तुम्ही देश भ्रष्ट केल्यास तुमचाही त्याने त्याग करू नये. लेवीय १८:२५, २८

कारण आपल्याला ठाऊक आहे की संबंध सृष्टी आजपर्यंत कण्हत आहे व वेदना भोगत आहे. रोमकरांस पत्र ८:२२

शेवटी पृथ्वी आणि स्वर्ग, अग्नीच्या रूपात साठवलेल्या दुष्टाईला बाहेर टाकून, शांततेत विश्रांती घेतील. पापाचा सामना केल्यानंतर, निसर्ग पुन्हा एकदा रहिवाशाच्या पवित्रतेच्या सौंदर्याचे प्रतिबिंबित करण्यास सक्षम होईल - देवाची मुले ज्यांच्या हृदयात ख्रिस्ताचा आज्ञाधारकपणाचा आत्मा आणि त्याच्या पित्याबद्दल प्रेमळ कृतज्ञता आहे. ख्रिस्ताचे चारित्र्य स्वीकारल्याने, आपण आपल्या अद्भुत देवाच्या आणि त्याच्या

पुत्राच्या अग्निमय प्रेमाच्या उपस्थितीत कायमचे जगण्यास सक्षम होऊ.

आणि परमेश्वराचा दूत एका झुडुपातून निघणाऱ्या अग्नीच्या ज्वालेत त्याला दर्शन दिला; त्याने पाहिले तर ते झुडुप आगीने जळत होते, पण ते जळून खाक झाले नव्हते. आणि मोशे

तेव्हा परमेश्वराच्या दूताने एका झुडुपातून अग्निज्वालेत त्याला दर्शन दिले; त्याने दृष्टी लावली तर झुडूप अग्नीने जळत असून ते भस्म झाले नाही असे त्याला दिसले. तेव्हा मोशे म्हणाला, “मी आता तिकडे जाऊन हा काय चमत्कार आहे, ते झुडूप का भस्म होत नाही ते पाहतो.” ते पाहण्यास मोशे तिकडे वळला असे परमेश्वराने पाहिले, आणि झुडुपातून देवाने त्याला हाक मारून म्हटले, “मोशे, मोशे.” तेव्हा तो म्हणाला, “काय आज्ञा?” देव त्याला म्हणाला, “इकडे जवळ येऊ नकोस; तू आपल्या पायांतले जोडे काढ, कारण ज्या जागी तू उभा आहेस ती भूमी पवित्र आहे.” तो आणखी म्हणाला, “मी तुझ्या पित्याचा देव, अब्राहामाचा देव, इसहाकाचा देव, याकोबाचा देव आहे.” तेव्हा मोशेने आपले तोंड झाकले; कारण देवाकडे पाहण्यास तो भ्याला.

निर्गम ३:२-६

आणि मेलेल्यांचे पुनरुत्थान कसे होते याबद्दल: तुम्ही मोशेच्या पुस्तकात वाचले नाही का की, झुडुपात देव त्याला म्हणाला, ‘मी अब्राहामाचा देव, इसहाकाचा देव आणि याकोबाचा देव आहे? तो मेलेल्यांचा देव नाही तर जिवंतांचा देव आहे. म्हणून तुम्ही खूप चुकत आहात. मार्क १२:२६, २७

येशू जळत्या झुडुपाला जिवंतांचा देव असण्याशी जोडतो. ते झुडुप अग्नीने जाळले जाते, पण भस्म होत नाही याचे प्रतीक आहे. पापी आणि नीतिमान दोघेही त्या अग्निमय प्रेमाच्या सान्निध्यात असतील, परंतु आपण त्यावर कशी प्रतिक्रिया देतो हे आपल्यावर अवलंबून आहे. नीतिमान “भस्म करणाऱ्या अग्नीसोबत राहू शकतात”; परंतु एका उच्च देवाला भेटल्यावर उघडे पडलेल्या पापी जीवनाचे विचार, शब्द आणि कृती, देवाला निर्दयी ठरवणाऱ्या माणसावर स्वतःवरच उलटतील - आणि पापीचा

"श्वास, अग्नीसारखा, त्याला भस्म करेल". देव दुष्टांसाठी भस्म करणारा अग्नी असला तरी, तो त्याच्या लोकांसाठी सूर्य आणि ढाल दोन्ही आहे.

बाबेलच्या अग्नीत न जाळता उभे राहिलेल्या तीन इब्री तरुणांप्रमाणे (दानीएल ३), स्वर्गीय शहरातील पवित्र रहिवासी दुष्टांपासून बाहेर पडणाऱ्या क्रोधाच्या आत्म्याने प्रभावित होत नाहीत. ते शांतीच्या राजपुत्राच्या आत्म्याने भरलेले आहेत आणि म्हणूनच सर्व निसर्ग त्यांच्यासोबत शांतीत आहे. देव त्यांच्यासाठी ढाल आहे या अर्थाने की ते त्याच्या आत्म्याने भरलेले आहेत कारण ज्याचे मन तुमच्यावर स्थिर आहे त्याला तो परिपूर्ण शांतीत ठेवेल (यशया २६:३).

शिक्षेचे प्रमाण

दुष्टांना जेवढे दुःख सहन करावे लागते ते त्यांच्या पापीपणाच्या प्रमाणात असते या कल्पनेबद्दल काय? येशूने पुढील गोष्टी सांगितल्या:

आपल्या धन्याची इच्छा काय आहे हे माहीत असता ज्या दासाने तयारी केली नाही किंवा त्याच्या इच्छेप्रमाणे केले नाही त्याला पुष्कळ फटके मिळतील, परंतु ज्याने फटके मिळण्याजोगी कृत्ये माहीत नसता केली त्याला थोडे मिळतील. ज्या कोणाला पुष्कळ दिले आहे त्याच्याजवळून पुष्कळ मागण्यात येईल, आणि ज्याच्याजवळ पुष्कळ ठेवले आहे

त्याच्याजवळून पुष्कळच अधिक मागतील. लूक १२:४७-४८

आपल्याला आठवते की बायबल म्हणते की नियम आध्यात्मिक आहे (रोम ७:१२). दुष्टांचा न्याय नियमानुसार केला जातो, म्हणून त्यांचे दुःख प्रथम आध्यात्मिक असते जसे आपण आधी सूचित केले आहे. एखाद्या व्यक्तीला ख्रिस्त आणि त्याच्या इच्छेबद्दल जितके जास्त ज्ञान असेल तितके त्याचे दुःख जास्त असेल. जेव्हा एखादी व्यक्ती अशा व्यक्तीच्या अंत्यसंस्काराला उपस्थित राहते ज्याला ते चांगले माहित नसते, तेव्हा दुःख तेवढे मोठे नसते; परंतु जेव्हा तुम्हाला एखाद्या व्यक्तीचे जवळचे ज्ञान असते तेव्हा दुःख प्रचंड असते. देवाला आणि त्याच्या पुत्राला सैतानापेक्षा जास्त कोणीही ओळखले नाही. तो देवाच्या पवित्र अग्नि दगडांवर चढून खाली फिरत असे (यहेज्केल २८:१४) - त्याच्या चारित्र्याचे प्रतीक जे नियम आहे (अनुवाद ३३:२). म्हणूनच त्याचे दुःख सर्वात मोठे आहे; म्हणूनच त्याला इतर कोणापेक्षा जास्त काळ त्रास सहन करावा लागतो. बायबल असे म्हणत नाही की सैतानाला जास्त काळ त्रास कोण सहन करतो, हे वाचकावर सोडले आहे की तो सैतानाला कोण सहन करतो हे ठरवतो. येशू ज्या पद्धतीने न्याय करतो त्यावरून आपल्याला कळते की पापी स्वतः स्वतःवर शिक्षा आणतो:

हे शब्द ऐकून वृद्धांतल्या वृद्धापासून तो थेट शेवटल्या माणसापर्यंत ते सर्व एकामागून एक निघून गेले; येशू एकटा राहिला आणि तेथेच ती स्त्री मध्ये उभी होती योहान ८:९

हामानची कहाणी आपल्याला हे देखील दाखवते की सैतानाला जोपर्यंत त्रास सहन करावा लागतो तोपर्यंत त्याला का सहन करावे लागते:

राजाच्या तैनातीस असलेल्या खोजांपैकी हर्बोना नावाचा एक खोजा म्हणाला, “पाहा, हामानाच्या येथे पन्नास हात उंचीचा एक फाशी देण्याचा खांब उभा केलेला आहे; ज्या मर्दखयाने राजाच्या हिताची खबर दिली त्याला टांगण्यासाठी हामानाने तो उभा केला आहे.” राजाने म्हटले, “त्याच खांबावर हयाला फाशी द्या.” तेव्हा जो खांब मर्दखयासाठी

हामानाने तयार केला होता त्यावर त्यालाच फाशी दिले. तेव्हा राजाच्या क्रोधाचे शमन झाले. एस्तेर ७: ९,१०

हामान आणि मर्दखय हे सैतान आणि ख्रिस्ताचे प्रतिनिधित्व करतात. सैतानाने ख्रिस्तासाठी जी शिक्षा हवी होती ती तो स्वतः भोगेल. कारण आपण वाचतो:

तुमचे दोष काढण्यात येऊ नयेत म्हणून तुम्ही कोणाचे दोष काढू नका. कारण ज्या प्रकारे तुम्ही दोष काढाल त्या प्रकारेच तुमचे दोष काढण्यात येतील आणि ज्या मापाने तुम्ही मापून द्याल त्याच मापाने तुम्हांला मापून देण्यात येईल. मत्तय ७:१,२

आणि पुन्हा आपण वाचतो:

पाहा, तो मनुष्य दुष्कर्माच्या वेणा देतो; उपद्रवाची गर्भधारणा करतो व असत्याला प्रसवतो. त्याने खड्डा खणून खोल केला; आणि तोच त्या खड्ड्यात पडला. त्याने केलेला उपद्रव त्याच्याच शिरी पडेल; त्याचा जुलूम त्याच्याच माथी येईल. स्तोत्रसंहिता ७:१४-१६ NET

देवाने इतरांवर न्याय करावा असे त्यांना वाटले होते तो न्याय प्रत्येक व्यक्तीला अनुभवायला मिळेल. त्यांनी जितका जास्त द्वेष आणि सूडबुद्धी इतरांवर दाखवली असेल तितकीच देवाच्या प्रेमाच्या नियमाच्या आरशात त्यांच्यात हे प्रतिबिंबित होईल ज्यामुळे त्यांना त्यांच्या स्वभावाची संपूर्ण भ्रष्टता दिसून येईल. जे लोक इतरांसाठी ज्या तीव्रतेने मागणी करत होते त्याच तीव्रतेने ते नरकात कुजतील हे निश्चितच आहे. म्हणून क्षमा करा आणि तुम्हाला क्षमा केली जाईल. प्रत्येक माणसाचे कर्ज माफ करा. तुमच्या मनात तुमच्या शत्रूशी शांतता करा आणि त्यांच्याशी तुमच्या अंतःकरणात शांतता करा, नाहीतर तुम्हाला त्याच न्यायाधीशाकडे सोपवले जाईल ज्याने इतरांचा न्याय केला आणि त्यांना दोषी ठरवले - स्वतःकडे.

तेव्हा हे मानवा, दोष लावणारा तू कोणीही असलास तरी स्वतः तुला सबब नाही; कारण ज्यात तू दुसऱ्याला दोष लावतोस त्यात तू स्वतःला दोषी ठरवतोस; कारण दोषी ठरवणारा

तूही त्याच गोष्टी करतोस. रोमकरांस पत्र २:१

निष्कर्ष

या पुस्तिकेत हे स्पष्टपणे सिद्ध केले आहे की: “दुष्टांना वाईट मारून टाकील: आणि नीतिमानांचा द्वेष करणारे उजाड होतील.” (स्तोत्र ३४:२१). पापीच्या हृदयातील वाईट गोष्ट बाहेर पडून त्याचा नाश करेल. देवाच्या उपस्थितीत पापीच्या हृदयात निर्माण झालेल्या अपराधीपणामुळे ही आग निर्माण होते. थोडक्यात आपल्याला काही सोप्या गोष्टींची आठवण करून दिली जाते:

१. नीतिमतेचा मार्ग अरुंद आहे आणि जगातील बहुतेक लोक देवाच्या प्रेमळ कृपेला नाकारतील. येशूने म्हटले की अनंतकाळच्या जीवनाचा मार्ग अरुंद आणि अरुंद आहे आणि तो शोधणारे फार कमी आहेत. मतय ७:१४.

२. दुष्ट लोक मरतील आणि कायमचे हरवले जातील, त्यांच्या स्वतःच्या बंडाच्या अपराधामुळे ते वेदनेने चिरडले जातील.

३. माणसाच्या पापीपणाचे प्रतिबिंब पाडण्याची क्षमता असलेल्या निसर्गाच्या नियमांमुळेच दुष्टांचा नाश होईल, त्याच वेळी त्यांच्या लज्जास्पद जीवनाच्या ओझ्याखाली दबलेले आणि सोडून दिलेले वाटेल.

४. देवाकडून दुष्टांचे जीवन संपवण्याची कोणतीही आक्रमक कृती, बळजबरी किंवा इच्छा नाही. दुष्ट लोक त्यांच्या स्वतःच्या हातांनी केलेल्या कामात अडकले आहेत; ते त्यांनी खोदलेल्या खड्ड्यात पडतात. (स्तोत्र ७:१५; ९:१६).

भस्म करणारी आग जीवनाचा सुगंध की अग्निमय यातना?

देवावर विश्वास ठेवणाऱ्यांसाठी, जवळजवळ सर्वत्र असा तर्क केला जातो की पाप संपवण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे देवाच्या हृदयातून क्रोधाचा एक ज्वलंत प्रवाह खाली आणून दुष्टांना जाळून त्यांचा अंत करून मृत दुष्टांना त्यांच्या मार्गावर थांबवणे हे आहे. अनेकदा असे मानले जाते की दुष्ट फक्त स्वतःचा नाश करणार नाहीत आणि ते जर देव न्यायाचा देव असेल तर तो शिक्षा करेल उल्लंघन करणार आणि सत्यांच्या दुष्कृत्यांबद्दल त्यांना थेट आगीत टाकून आणि स्वतः जिवंत जाळून त्यांच्या दुष्कृत्यांबद्दल शिक्षा द्या. एक प्रेमळ देव त्याच्या मुलांसोबत असे करेल का? तू तुझा मार्गभ्रष्ट जाळून टाकशील का? जिवंत आगीत आणि त्यांना ओरडताना पहामध्ये वेदना?

काही

लोक म्हणतात की हाच एकमेव मार्ग आहे निर्मूलन करणे कर्करोग हा रोग काढून टाकण्यासाठी आहे. समस्याहे उदाहरण असे आहे की जेव्हा तुम्ही कर्करोग कापता तेव्हा उद्दिष्ट जीवन वाचवणे असते, ते नष्ट करणे नाही. काही लोक दुष्ट लोक रेबीज झालेल्या कुत्र्यासारखे असतात ज्याला झोपवण्याची गरज असते. मग तुम्ही कुत्र्याला घेऊन हळूहळू अनेक दिवस आगीत जाळता का, तो वेदनेने ओरडत आणि ओरडत राहतो आणि नीतिमान लोक ओरडतात - "थोडेसे अधिक, तुमच्या दुष्टतेमुळे तुम्ही ते पात्र आहात"? शेवटी खरोखर हेच घडणार आहे का?

त्याने आमचे दुःख सहन केले आहे आणि आमचे दुःख त्याने वाहिले आहे; तरीसुद्धा आम्ही त्याला देवाकडून मारलेला, मारलेला समजले.

आणि पीडित. यशया ५३:४

fatheroflove.info